

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/62/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3213204375
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3213204375.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: JUDr. P. O., bytom C. ul. XXX/XX, S., proti žalovaným: 1/ MUDr. Z. W., bytom M. XXXX/XX, H., 2/ MUDr. M. U., bytom C. XXXX/X, H., 3/ PhDr. A. S., bytom H. XXX/XA, Kubrá, všetci žalovaní zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, Trenčín, IČO: 36 837 857, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 333 333,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 14. decembra 2017, č. k. 5C/59/2013 - 605, takto

rozhodol:

Odvolací súd čiastočné späťvzatie žaloby **n e p r i p ú ť a .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/, 2/, 3/ **m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o povinnosti žalovaných ospravedlniť sa žalobcovi zastavil; výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania vo výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca sa v tomto konaní domáhal, aby súd určil, že žalovaní 1/ - 3/ ako súdni znalci ustanovení vyšetrovateľom na skúmanie duševného stavu žalobcu ako obvineného v trestnej veci vo svojom posudku č. 63/2005 zo dňa 28.03.2005, ale aj na pojednávaniach uvedených súdov v dňoch 29.05.2006 a 15.12.2016 nepravdivo opakovane tvrdili, že žalobca mal v rokoch 1973, 1978 a 1981 recidívy neurotizmu, od roku 1981 sa psychiatricky liečil, a to v roku 1984 v Bratislave u MUDr. Okruhlicu, v roku 1985 bola žalobcovi na Psychiatrickej klinike FN Olomouc diagnostikovaná psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná, s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská, navyše tvrdili, že žalobca svojim premysleným správaním, zameraným na zmanipulovanie a podriadenie poškodenej, pokiaľ nie, presadiť svoju predstavu o jej narušenom duševnom zdraví spôsobil v nej nesporné viktimologické znaky, ktorým nepravdivým opakovaným tvrdením žalovaní spoločne zasiahli do práva na ochranu osobnosti žalobcu v časti týkajúcej sa jeho práva na ochranu zdravia, dobrej povesti, ľudskej dôstojnosti, cti a súkromia. Okrem tohto určenia sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy.

3. Súd sa v prvom rade zaoberal tým, či je žaloba z hľadiska procesného prípustná. K prostriedkom súdnej ochrany osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka patrí negatívna žaloba - právo domáhať

sa upustenia od neoprávnených zásahov, reštitučná žaloba - právo domáhať sa odstránenia následkov neoprávnených zásahov a satisfakčná žaloba - právo na poskytnutie primeraného zadostučinenia. Tieto druhy žalôb ako prostriedkov ochrany osobnosti vyplývajú z § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kde sú priamo uvedené. Nejde však o taxatívny výpočet a pokiaľ ide o prostriedky ochrany osobnosti, tak sú možné aj žaloby dožadujúce sa inej formy ochrany. Vyplýva to zo slova "najmä" použitého v prvej vete ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takouto formou ochrany sú aj žaloby o určenie, že určitým spôsobom sa zasiahlo do práv žalobcu, alebo žaloby o určenie, že určité výroky sú nepravdivé. Tieto žaloby nie sú určovacími žalobami v zmysle § 137 písm. c) alebo písm. d) Civilného sporového poriadku. Ide o osobitný druh žaloby v prípade súdnej ochrany osobnosti, ktorý je možný a prípustný v zmysle Občianskeho zákonníka. Z tohto hľadiska tak bola žaloba prípustná. Prípustná bola z procesného hľadiska žaloba aj pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáhal, keď v tejto časti ide o žalobu na plnenie a takýto prostriedok ochrany osobnosti vyplýva z ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Po tom, čo súd vyhodnotil žalobu za prípustnú z procesného hľadiska, zaoberal sa podstatou sporu z hľadiska hmotného práva. Žalobca sa domáhal ochrany osobnosti dôvodiac, že žalovaní spoločne zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti v časti týkajúcej sa jeho práva na ochranu zdravia, dobrej povesti, ľudskej dôstojnosti, cti a súkromia. Predpokladmi vzniku zodpovednosti spôsobenej zásahom do osobnosti fyzickej osoby sú existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, a ktorý spočíva v porušení alebo v ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálne integrite, pričom musí ísť o zásah neoprávnený a musí byť daná príčinná súvislosť medzi oboma uvedenými predpokladmi. Niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, aj keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Žalovaní 1/ a 2/ podali vo vyššie uvedenom trestnom konaní znalecký posudok na žalobcu ako obvineného v uvedenom trestnom konaní. Podali ho na základe toho, že uznesením súdu bolo v trestnom konaní nariadené skúmanie duševného stavu žalobcu a žalovaní 1/ a 2/ boli rozhodnutím vyšetrovateľa pribratí do konania, aby posudok podali. Po súhlase vyšetrovateľa si pribrali na podanie posudku konzultanta - žalovaného 3/. Žalovaní tak v súlade s právnymi predpismi, ktoré boli vtedy platné a účinné (Trestný poriadok, zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov), skúmali duševný stav žalobcu ako obvineného, oboznamovali sa s jeho zdravotnou dokumentáciou a svoje závery uviedli v znaleckom posudku a na pojednávaniach súdov v trestnom konaní. Z tohto hľadiska sa tak žalovaní nedopustili žiadneho neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu, pretože plnili svoje zákonné povinnosti podať znalecký posudok na žalovaného, a to ohľadne jeho duševného stavu. Žalovaným 1/ a 2/ bolo daných 6 otázok zo strany vyšetrovateľa a na tieto odpovedali v závere znaleckého posudku. Záver posudku je okrem odpovedí na otázky 4 a 6 výsledkom pozorovania žalobcu, klinického, forenzného a psychodiagnostického vyšetrenia a v konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané, že by bol nepravdivý alebo akokoľvek nezodpovedal skutočnosti. Žiadny dôkaz v priebehu konania nebol ani len navrhnutý na preukázanie opaku. Záver znalcov o tom, či žalobca ku dňu vypracovania posudku trpel alebo netrpel duševnou chorobou, o tom, o akú osobnosť sa u neho jedná a ako sa prejavuje, sú výsostne odborné otázky, ktoré môžu zodpovedať iba znalci - psychiatri, čiastočne psychológ. Na preukázanie toho, že v tomto závere znalcov (s výnimkou odpovedí na otázky 4 a 6) nezodpovedajú skutočnosti, teda na preukázanie opaku by mohol slúžiť iba dôkaz spočívajúci v znaleckom dokazovaní znovu znalcov psychiatrov a iba ten by mohol relevantne spochybniť, resp. aj vyvrátiť závery žalovaných uvedené v posudku. Takýto dôkaz však navrhnutý nebol, a preto ho súd ani nevykonal.

5. Žalobca tvrdil, že posudok je nepravdivý vo viacerých tvrdeniach, a to predovšetkým v tvrdeniach, že sa od roku 1981 psychiatricky liečil, a to v roku 1984 v Bratislave u MUDr. Okruhlicu a v roku 1985 bola žalobcovi na Psychiatrickej klinike FN Olomouc diagnostikovaná psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná, s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská. V odpovedi znalcov na otázku č. 4 sa uvádza, že žalobca sa "psychiatricky liečil zhruba od roku 1981, kedy bol prvýkrát ambulantne vyšetrovaný. V roku 1985 bol hospitalizovaný na Psychiatrickej klinike FN v Bratislave a na Psychiatrickej klinike FN v Olomouci so záverom: Psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca bol preukázateľne prvýkrát psychiatricky vyšetrený v roku 1981, a to konziliárne na očnej klinike, čo napokon ani nebolo sporné. Potvrdil to aj samotný žalobca a čiastočne aj svedkyňa JUDr. Malíková a vyplýva to aj zo správy o psychiatrickom vyšetrení pri prijatí na Psychiatrickú kliniku FN v Bratislave dňa 22.05.1985 (č. I. 216 spisu), pričom v tejto správe sa zároveň uvádza aj to, že samotný pacient,

t.j. žalobca udával "ťažkosti psychiatrického charakteru od r. 1981". Žalobca pri vyšetrení na uvedenej klinike dňa 23.05.1985 podľa správy sám uviedol, že v r. 1981 ho vyšetroval aj psychiater a dal mu takú diagnózu, že hraničný stav až psychóza. Z vykonaných dôkazov je jednoznačné nepochybné, že žalobca bol hospitalizovaný v roku 1985 tak na psychiatrii v Bratislave, ako aj na psychiatrii v Olomouci. V nadväznosti na tieto preukázateľné skutočnosti tak záver žalovaných v znaleckom posudku o tom, že žalobca sa psychiatricky liečil zhruba od roku 1981 a bol hospitalizovaný na uvedených dvoch psychiatrických klinikách nie je nepravdivým. Znalci pritom mohli vychádzať iba z im dostupnej zdravotnej dokumentácie a keďže z nej vyplývalo tak prvé psychiatrické vyšetrenie v roku 1981, ako aj hospitalizácie v roku 1985 na psychiatriách, tak ich záver o tom, že sa žalobca psychiatricky liečil nie je nepravdivý, nie je žiadnym excesom a ani nemôže byť neoprávneným zásahom žalovaných do osobnosti žalobcu. V rozpore s týmto záverom sú vyjadrenia svedkyne JUDr. O., že žalobca sa psychiatricky neliečil, no aj ona však vo svojej výpovedi potvrdila vyšetrenie žalobcu MUDr. Okruhlicom a aj to, že bol hospitalizovaný na psychiatrii. Podľa názoru súdu tento rozpor je zrejme v chápaní toho, čo považuje za liečenie laik a čo lekár, pričom aj jedno vyšetrenie a o pár rokov nasledujúce dve hospitalizácie môže byť považované za liečenie bez toho, aby takýto záver bol nepravdivým. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že nepravdivé je tvrdenie žalovaných o tom, že v roku 1985 bola žalobcovi na Psychiatrickej klinike FN Olomouc diagnostikovaná psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná, s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská, tak ani toto tvrdenie žalobcu nebolo preukázané a ani takýmto spôsobom nedošlo zo strany žalovaných k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu, resp. k excesu. Pokiaľ by zo znaleckého posudku žalovaných vyplývalo, že takáto diagnóza bola žalobcovi stanovená na Psychiatrickej klinike v Olomouci, tak by bolo namieste uvažovať o nepravdivosti takéhoto tvrdenia, pretože žiaden dôkaz nepreukazuje, že by takáto diagnóza žalobcovi bola v Olomouci stanovená. Žalovaní však nikde vo svojom posudku netvrdia, že takáto diagnóza bola žalobcovi určená na Psychiatrickej klinike FN v Olomouci. Na odpoveď na otázku č. 4 znalci uviedli tento diagnostický záver, avšak uviedli ho nie ako záver olomouckej kliniky, ale v nadväznosti na obe hospitalizácie, a to tak bratislavskú, ako aj olomouckú, pričom z listinných dôkazov bolo preukázané, že tento záver zodpovedá diagnózam zisteným na Psychiatrickej klinike FN v Bratislave, ktoré sú uvedené v správe o psychiatrickom vyšetrení zo dňa 23.05.1985 a v prepúšťacej správe zo dňa 27.06.1985, pričom z tejto kliniky bol žalobca bezprostredne premiestnený na kliniku do Olomouca. Ani týmto spôsobom sa žalovaní nedopustili žiadneho excesu, ktorý by bolo možné hodnotiť ako neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu. Je potrebné uviesť, že ani na žiadnom inom mieste znaleckého posudku nie je uvedené, že takýto diagnostický záver bol stanovený na psychiatrii v Olomouci, a preto nebolo potrebné ako dôkaz vykonávať ani vypočúvanie žiadneho lekára z Psychiatrickej kliniky FN v Olomouci a takýto dôkaz súd ani nevykonával. Pokiaľ ide o diagnózy, resp. predbežné diagnózy uvádzané v znaleckom posudku s odvolaním sa na zdroj, z ktorého vyplývali, tak z týchto zdrojov aj vyplývajú a ani v tomto nie je znalecký posudok nepravdivý.

6. Podľa žalobcu žalovaní nepravdivo opakovane tvrdili, že žalobca mal v rokoch 1973, 1978 a 1981 recidívy neurotizmu. Na strane 15. znaleckého posudku. t. j. v časti, kde je výpis zo zdravotnej dokumentácie, sa uvádza: "Postupne sa objavujú psychické problémy - neurotizmus, recidívy v rokoch 1973, 1978, 1981.". Po prijatí na psychiatrickú kliniku bol žalobca dňa 23.05.1985 psychiatricky vyšetrený a v správe o tomto vyšetrení (č. I. 217 spisu) sa v časti "OA:" okrem iného uvádza: "...v r. 1970 iridocyklitída ľavého oka, dovtedy mal také tlaky v hlave, postupne začal mať aj psychické problémy - bol neurotický, recidívy 1973, 1978, 1981, neurologicky vyšetrený uzavretý ako neurathenický sy,...". Zo správy ošetrojúcemu lekárovi (na č. I 229) však vyplýva, že v rokoch 1973, 1978 a 1981 sa jednalo o recidívy iridocyklitídy. Žalobcom namietané tvrdenie žalovaných o recidívach neurotizmu v uvedených rokoch tak pravdepodobne nezodpovedá skutočnosti, no v znaleckom posudku je uvedené v časti, ktorá je výberom zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, pričom uvedené tvrdenie sa v žalobcovej zdravotnej dokumentácii aj nachádza, a preto zo strany žalovaných znovu nejde o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu a ani nepravdivé tvrdenie, keďže žalovaní ho neprezentujú ako svoje ale výslovne ho uvádzajú ako tvrdenie vyplývajúce zo zdravotnej dokumentácie žalovaného, čo zodpovedá skutočnosti. Za to, že takto uvedené tvrdenie v zdravotnej dokumentácii žalobcu nemusí zodpovedať realite, nenesú zodpovednosť žalovaní. Takisto od nich nemožno požadovať, aby akýmkoľvek spôsobom skúmali a preverovali, či 20 rokov staré údaje uvedené v zdravotnej dokumentácii probanda zodpovedajú skutočnosti, či pred 20 rokmi naozaj bol žalobca uvedeným spôsobom vyšetrený a či záver, diagnóza alebo nález uvedené v zdravotnej dokumentácii zodpovedajú realite z toho obdobia pred 20 rokmi. Taktiež znalci v rámci podania posudku nemohli a nemali možnosť preverovať a bolo by nad rámec ich znaleckej činnosti preverovanie, či 20 rokov staré údaje v zdravotnej

dokumentácii neboli v nej uvedené zámerne nepravdivo na pokyn ŠTB a podobne. Okrem toho uvedené nepreukazuje ani samotná okolnosť, či lekár, ktorý je pod správou podpísaný, prípadne bol a na akej úrovni spolupracovníkom s ŠTB.

7. Žalobca ďalej namietal, že je nepravdivé tvrdenie žalovaných o tom, že sa psychiatricky liečil v roku 1984 v Bratislave u MUDr. Okruhlicu. V záveroch znaleckého posudku o takomto liečení alebo vyšetrení nie je ani zmienka. V texte posudku (str. 16), ktorý je výberom zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, sa uvádza: "V roku 1984 vyšetovaný MUDr. Okruhlicom, záverovaný ako hraničný paranoidný syndróm. Jednalo sa o poruchy spánku, napätie, strach, depresie, nedokázal sa uvoľniť. Predbežná diagnóza pri prijatí: psychopatická osobnosť neuroticky dekompenzovaná (hraničný stav)". Je pravdou, že zo žiadneho listinného dôkazu nevyplýva, že žalobca bol s uvedeným záverom vyšetrený v roku 1984. Nevyplýva to ani z výpovede svedka MUDr. Okruhlicu, ktorý si vzhľadom na odstup času nepamätal, či žalobcu vyšetroval. S výnimkou uvedeného roku však uvedený text zodpovedá textu správy označenej ako "Psychiatrické vyšetrenie pri prijatí" zo dňa 22.05.1985, resp. následnej správy o psychiatrickom vyšetrení z nasledujúceho dňa, aj keď nie je jeho úplnou citáciou. Uvedený text v znaleckom posudku je však v časti, v ktorej je uvedený výber zo zdravotnej dokumentácie žalobcu a s výnimkou označeného roku zodpovedá tomu, čo je v zdravotnej dokumentácii žalobcu uvedené. V tejto je namiesto roku 1984 uvedený rok 1981. Túto okolnosť však nemožno považovať za nepravdivú do tej miery, že by ju bolo možné považovať za významný exces v znaleckom dokazovaní žalovaných alebo za nepravdivé tvrdenie, ktoré by bolo neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcu. S najväčšou pravdepodobnosťou ide o jednoduchý preklep v časovom údají, pričom ostatný text zodpovedá tomu, čo je v zdravotnej dokumentácii žalobcu uvedené, no vo vzťahu k roku 1981. Tvrdenie žalovaných o tom, že časový údaj "rok 1984" v zdravotnej dokumentácii videli a nemali dôvod si ho vymyslieť, síce nebolo preukázané, no je vysvetliteľné tým, že v zdravotnej dokumentácii žalobcu je uvádzaných množstvo časových údajov a medzi nimi aj rok 1984, no nie práve vo vzťahu k uvedenému vyšetreniu. Rozhodne však takúto zanedbateľnú chybu nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu, keď toto je rovnako nevýznamné, ako keď by bolo tvrdené, že zložil rigoróznu skúšku v roku 1981, hoc to bolo v roku 1984. Podstata zostáva zachovaná v tom, že MUDr. Okruhlica žalovaného minimálne raz vyšetřil a záver, ktorý mal urobiť, je ako jeho záver v zdravotnej dokumentácii žalobcu zachytený s uvedením porúch, ktoré žalobca mal (poruchy spánku, napätia, strach, depresia).

8. Žalobca napokon tvrdil, že je nepravdivé tvrdenie žalovaných: "že žalobca svojim premysleným správaním, zameraným na zmanipulovanie a podriadenie si poškodenej, pokiaľ nie, presadiť svoju predstavu o jej narušenom duševnom zdraví spôsobil v nej nesporné viktimologické znaky". Tvrdenie žalobcu o takomto obsahu znaleckého posudku nie úplne korešponduje so znením uvedeným v znaleckom posudku. V tomto sa v časti "C Forezný psychopatologický rozbor" uvádza, že: "Konanie posudzovaného tempore criminis ovšem predstavuje premyslené nekorigované manipulovanie, premyslene zamerané na cieľ - zmanipulovať a svojim predstavám podriadiť poškodenú, alebo dosiahnuť spochybnenie jej duševného zdravia. Viktimologický aspekt zo strany poškodenej, ktorá takémuto manipulovaniu zo strany posudzovaného dlhodobo podliehala, je nesporný.". Toto tvrdenie je hodnotením konania žalobcu tak, ako ho vnímali znalci, pričom ide o hodnotenie zo psychiatrického hľadiska. O hodnotenie psychiatrického hľadiska ide aj pokiaľ ide o znalcami zistený viktimologický aspekt na strane poškodenej. Takéto hodnotenie nemožno považovať bez ďalšieho za nepravdivé, ale ide o odborný záver znalcov, ktorý by relevantne mohol spochybníť iba iný znalec, no ako bolo uvedené vyššie takýto dôkaz navrhnutý nebol. Okrem toho aj toto hodnotenie znalcov je v súlade s úlohami, ktoré dostali, keď boli povinní uviesť aj iné okolnosti, ktoré považujú v posudku za potrebné uviesť.

9. Na základe vykonaného dokazovania tak dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu bola v celom rozsahu podaná nedôvodne, a preto ju súd v časti, v ktorej na nej žalobca zotrval, zamietol. V časti požadovaného ospravedlnenia zobral žalobca žalobu späť, a preto v tejto časti súd v zmysle § 145 ods. 2 CSP konanie zastavil. Žaloba bola podaná nedôvodne preto, že podaním písomného znaleckého posudku žalovanými č. 63/2005 a ani neskôr na pojednávaniach súdov tým, že na ňom zotrvali a prezentovali jeho závery, nedošlo k žiadnym neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcu zo strany žalovaných. Žalovaní vyhotovením písomného posudku a jeho prednesením na pojednávaniach súdov si plnili svoju zákonnú povinnosť podať znalecký posudok na základe toho, že boli do trestného konania ako znalci pribratí vyšetrovateľom, pričom v posudku odpovedali na otázky vyšetrovateľa a ani v jednej odpovedi neprekročili im určené úlohy, keď ich povinnosťou bolo uviesť aj iné okolnosti, ktoré ako znalci považovali za potrebné uviesť. Pokiaľ ide o ich diagnostické závery a forezný psychopatologický rozbor,

tak tieto v tom, čo možno považovať za tvrdenie o určitých skutkových okolnostiach zodpovedajú realite a v ostatnom sú vysoko odbornými závermi, resp. hodnotením a diagnózami a nebolo preukázané, že by boli nepravdivé, resp. žalobca nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie tohto, pričom jediným relevantným dôkazom by bolo iba znalecké dokazovanie znalcami - psychiatrami a psychológom. Vo vzťahu k námietkam žalobcu o nepravdivosti tvrdení o jeho liečení, vyšetrení jeho zdravotného stavu a s tým súvisiacich záverov v minulosti nebolo preukázané, že by časť znaleckého posudku, v ktorej znalci uvádzali výber zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, bola nepravdivá. Okolnosť, či psychický stav žalobcu v roku 1981, alebo v roku 1985 bol alebo nebol výsledkom pôsobenia liekov, ktoré mu boli aplikované v súvislosti s ochorením očí, nie je podstatná, pretože znovu treba zdôrazniť, že znalci v posudku uviedli výber z dokumentácie a ani v tomto nemôžu a objektívne to je celkovo nemožné zistiť, či napr. diagnóza záverovaná na psychiatrii v roku 1985, je dôsledkom účinku liekov podávaných žalobcovi na liečbu očí. Jediný údaj, ktorý nezodpovedal skutočnosti, resp. nevyplýval z listín, bol časový údaj, kedy bol žalobca vyšetrený MUDr. Okruhlicom, no pokiaľ ide o ostatné okolnosti, tak tieto zodpovedali tomu, čo je uvedené v dokumentácii. Uvedená, jediná nepresnosť v čase vyšetrenia preto nemôže byť takým závažným excesom pri vykonávaní znaleckého dokazovania, že by bolo možné hodnotiť celý znalecký posudok alebo čo i len jeho časť ako neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu. Keďže v konaní nebolo preukázané ani len neoprávnený zásah žalovaných do osobnosti žalobcu uvedeným znaleckým dokazovaním, nie je potrebné sa zaoberať ani výškou nemajetkovej ujmy a ani okolnosťou, či je alebo nie je premlčaná.

10. Žalobca produkoval v priebehu konania množstvo dôkazov, ktorými sa snažil preukázať, že sa v relevantných obdobiach psychiatricky neliečil, resp. netrpel žiadnym psychickým ochorením. Súd však nepovažoval za potrebné, hospodárne a účelne uvádzať všetky skutočnosti vyplývajúce z každého jedného vykonaného dôkazu, pretože relevantným v tomto konaní je len znalecký posudok a tá časť zdravotnej dokumentácie žalobcu založená v spise, z ktorej žalovaní výber uviedli v znaleckom posudku a následne ktoré časti posudku žalobca ako nepravdivé namietať. Znalci nemohli skúmať, či diagnostický záver v lekárskej správe z roku 1985 zodpovedal skutočnosti existujúcej v roku 1985. Na to nemali objektívne možnosti. Taktiež nebolo objektívne možné prepísať do posudku kompletnú zdravotnú dokumentáciu a pokiaľ žalobca predkladal množstvo iných lekárskejších správ z iných období, tak k tomuto je potrebné uviesť, že bolo na žalovaných, čo z odborného hľadiska žalovaní považovali za potrebné v posudku ako výber zo zdravotnej dokumentácie žalobcu uviesť. Ide výsostne o odbornú otázku a žalobca ako laik a ani súd bez iného znaleckého dokazovania, ktoré však navrhnuté nebolo, nemôže povedať, že určité informácie zo zdravotnej dokumentácie žalobcu sú relevantné a mali byť v posudku uvedené, resp. že znalci mali brať na ne ohľad. V tomto je tak akékoľvek dokazovanie oboznámením zdravotnej dokumentácie nad rámec tej, z ktorej výber je v posudku uvedený, irelevantné a nadbytočné. Z tohto dôvodu nie je potrebné ani vypočúvanie iných lekárov ako svedkov, a to vrátane lekárov z Nemocnice pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, kde bol žalobca tri mesiace na pozorovaní v rámci skúmania duševného stavu, keďže vo vzťahu k tomuto vypracovali posudok žalovaní a zdravotná dokumentácia tam vedená a pozorovanie im slúžili ako nie jediné podklady, ale tými najdôležitejšími pre závery posudku boli aj podľa vyjadrenia žalovaných ich vlastné vyšetrenia. Žalobca navrhol ako dôkaz oboznámiť aj celý trestný spis, no tento dôkaz súd ako nadbytočný nevykonal, pretože postačujúce z uvedeného trestného konania a relevantné pre toto konania boli tie listinné dôkazy, ktoré boli stranami predložené. V prvom rade to bol znalecký posudok, pričom tak, ako bol predložený v tomto konaní, tak nebolo spochybnené, že by bol inak predložený v uvedenom trestnom konaní. Dôležité z uvedeného trestného konania pre posúdenie tohto sporu boli aj zápisnice o hlavných pojednávaniach z uvedeného trestného konania, na ktorých sa vyjadrovali žalovaní ako znalci. Tieto zápisnice boli žalobcom predložené a žalovanými nebola autentickosť týchto zápisníc spochybnená. Taktiež boli z uvedeného trestného konania predložené aj rozhodnutia vo veci samej. Tieto listiny boli z trestného konania ako dôkazy postačujúce a oboznamovanie celého trestného spisu by bolo nadbytočné a zabezpečovanie tohto dôkazu nevhodné. Z rozhodnutí vo veci samej v trestnej veci žalobcu napokon tiež nevyplýva, že by bol znalecký posudok podaný v trestnom konaní žalovanými vyhodnotený ako nepravdivý a pokiaľ si žalobca tieto rozhodnutia takto vysvetľoval, tak to nezodpovedá zneniu ich odôvodnení. Žalobca navrhol ako dôkaz oboznámiť aj videozáznam z relácie Okružly stôl z roku 1994, a to z predvolebnej diskusie, ktorej sa zúčastnil. Tento dôkaz súd tiež nevykonal, pretože je úplne bezpredmetný a nemá žiaden vzťah k prejednávaniu sporu. Žalobca sa ním podľa súdu snažil preukázať, že bol verejne známy a tým mal zásah do jeho osobnosti vážny charakter. Z dôvodov uvedených vyššie však nebolo preukázané ani len neoprávnený zásah žalovaných do osobnosti žalobcu a týmto dôkazom by ho nebolo možné preukázať, keďže relácia má byť z obdobia približne 10 rokov pred vypracovaním posudku. Žalobca v tomto konaní

predložil množstvo ďalších listinných dôkazov, ktoré súd síce oboznámil, no zistenia z nich neuvádza, pretože sú buď pre rozhodnutie irelevantné alebo s vecou vôbec nesúvisiace v nadväznosti na predmet sporu, skutočnosti plynúce z dokazovania a na ne nadväzujúce, vyššie uvedené závery súdu. Články z novin, hodnotenia žalobcu zamestnávateľmi, zápisnica z posudkovej komisie, doklady o zamestnaniach a vzdelaní žalobcu, rozhodnutia v iných jeho sporoch, resp. podania v jeho iných sporoch nijakým spôsobom nepreukazujú, že by znalecký posudok bol nepravdivým alebo neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcu. Pre posúdenie uvedeného je relevantná skutočne iba a jedine tá časť zdravotnej dokumentácie žalobcu, ktorej výber žalovaní v posudku uviedli, ale aj to len v tých častiach, keď žalobca v tomto namieta nepravdivosť posudku. Znalci nemali a nemohli mať objektívne možnosť podrobovať skúmaniu, či vzhľadom na vzdelanie, vykonanie rigoróznejšej skúšky, odsúdenie, rehabilitáciu, neskoršiu politickú angažovanosť žalobcu a pod. záznamy v zdravotnej dokumentácii žalobcu zodpovedajú realite pred 20 rokmi. Napokon časť posudku, ktorá je výberom zo zdravotnej dokumentácie, je tak aj označená a znalci sa nedopustili ani takého excesu, že by do posudku prebrali nekriticke údaje, ktoré by zjavne nezodpovedali realite, keď bolo preukázané a podľa zdravotnej dokumentácie to priznával v určitom období aj žalobca, že tento pociťoval psychické problémy, psychiatricky vyšetrený bol a taktiež aj hospitalizovaný na psychiatriách, pričom z dokumentácie vyplývajú aj určité diagnostické závery. Nevykonané dôkazy a dôkazy vykonané, no skutkové zistenia z nich neuvádzané, nemajú vplyv ani na posúdenie diagnostických záverov a hodnotení žalovaných, ku ktorým dospeli v posudku, pretože tieto by relevantne mohli spochybniť iba iný znalecký posudok na duševný stav žalobcu, no takýto dôkaz nebol navrhnutý.

11. Napokon súd považoval za potrebné uviesť, že žalobca namietal v konaní aj okolnosť, že zákonný sudca nezastavil prejavy protistrany, ktoré ho podľa neho znevažovali. Súd k tomuto považoval za potrebné uviesť, že nemôže ani len predvídať, čo a ako strana v konaní povie a mieni povedať. Upozorniť stranu v konaní, že sa vyjadruje spôsobom, ktorý je neprípustný, prípadne s vecou vôbec nesúvisiaci možno až po tom, čo je takéto vyjadrenie produkované. Žalovaní a ani ich právna zástupkyňa však podľa názoru súdu takéto vyjadrenie v priebehu konania nevyprodukovali a pokiaľ právna zástupkyňa žalovaných v jej záverečnej reči hodnotila vykonané dôkazy spôsobom, ktorý si zvolila, tak k tomuto súd uviedol, že sa jedná o jej hodnotenie, na ktoré má právo a keďže s vecou súviselo, nebolo možné ho nepripustiť. To, že sa ním žalobca nestotožnil a cítil byť dotknutý, je jeho subjektívny postoj, pričom musel počítať s tým, že sa žalovaní budú brániť protiargumentmi argumentom žalobcu a vyjadrenia môžu byť citlivé, keď spor sa týka ochrany osobnosti v nadväznosti na hodnotenie duševného stavu žalobcu v uvedenom posudku.

12. Žaloba bola v celom rozsahu podaná nedôvodne, a preto aj v časti, v ktorej ju žalobca zobral späť, došlo k zastaveniu zavinením žalobcu. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Z týchto dôvodov tak v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP patrí žalovaným plná náhrada trov konania, ktorú im súd aj priznal, keď žalobcu zaviazal zaplatiť každému zo žalovaných náhradu trov konania. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie o výške trov vydá súdny úradník.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu v časti týkajúcej sa petitu pod bodom 1/ v celom rozsahu vyhovie, prizná mu náhradu trov konania a v súlade k odvolaniu pripojenou zmenou žaloby v časti požadovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch v bode 2/, mu prizná náhradu nemajetkovej ujmy v sume 66.000,- eur s povinnosťou žalovaných uhradiť ju spoločne a nerozdielne do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Alternatívne navrhoval, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie, ale v zmysle jeho námietky zaujatosti uvedenej v odvolaní vec prideliť nielen inému sudcovi, ale aj inému okresnému súdu vo svojom obvode. Pre prípad, že by odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil, navrhoval, aby krajský súd žalovaným nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie súdu považuje za nesprávne, pretože súd sa nesprávne a nedostatočne vysporiadal s vykonanými dôkazmi a vyvodil nesprávne právne závery. Považuje ho za svojvoľné, nespravodlivé, arbitrárne a právne neudržateľné. Žalobou na ochranu osobnosti sa domáhal, aby súd rozhodol v zmysle jeho petitu v bode 1/ žaloby o tom, že žalovaní 1/ až 3/ svojimi konkrétnymi v petite opísanými opakovanými štyrmi tvrdeniami nielen v znaleckom posudku, ale aj na pojednávaniach pred OS Kežmarok a OS Brezno uvádzali o ňom v súvislosti s ich postavením súdnych znalcov nepravdivé tvrdenia, spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na ochranu osobnosti. Poukázal na § 132 ods. 1 CSP / predtým § 153 ods. 2 O.s.p./ a rozsudok NS SR zo

dňa 28.9. 2010 sp. zn. 5 Cdo / 254/ 2009, na ktorý sa odvolal už na prvom pojednávaní. Tvrdí, že sudca Mgr. Marek Anovčín sa svojvoľne zaoberal prevažne iným ako ním požadovaným petitom v žalobe, ak v rozsudku opakovane uvádza, že nebolo preukázané, že by žalovaní vyhotovili nepravdivý znalecký posudok. Sudca už od okamihu, kedy pred tromi rokmi pôvodne zamietol jeho žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a výslovne vtedy v rozhodnutí prejedlikoval svoj právny názor v tom, že nie je ním možné dokázať, že žalovaní vyhotovili nepravdivý znalecký posudok, jednoznačne dokázal, že nebol vo veci nestranný a mal od počiatku pevný názor na neopodstatnenosť žaloby. Upriamil pozornosť odvolacieho súdu na uznesenie KS BB sp. zn. 4To/52/2017 zo 7.7.2017, a to na stranu 4 druhý odsek, v ktorom odvolací súd akceptoval jeho výhrady k znaleckému posudku žalovaných v celom rozsahu. Nebolo úlohou odvolacieho súdu v trestnej veci výslovne napísať, že posudok žalovaných je napríklad tendenčný, skreslený, nevierohodný či nepravdivý, ale spôsob ako vo veci rozhodol jasne podporuje jeho tvrdenie, že súdy sa v trestnom konaní vysporiadali so znaleckým posudkom žalovaných tak, že naň absolútne ako na nepriamy dôkaz neprihliadali. Bolo povinnosťou sudcu sa vysporiadať zákonne s úvahami OS BR aj KS BB. Popiera, že by niekedy od súdu žiadal, aby sa zaoberal nepravdivosťou znaleckého posudku žalovaných ako celku, či nepravdivosti znaleckého záveru o jeho osobnosti v bode 1. V tejto súvislosti poukázal na judikát a to nález ÚS SR sp. zn. 11. ÚS 211/08 z 18.9.2008. Tvrdí, že nikdy písomne ani na pojednávaní ústne netvrdil, ako zavádzajúco uvádza v rozsudku okresný súd, že v trestnom konaní sp. zn. 3T/25/ 2014 súd v Brezne v rozsudku z 1.2.2017 uviedol, že žalovaní vyhotovili nepravdivý znalecký posudok. Poukazuje na obsah zápisníc z pojednávaní na prvostupňovom súde a tiež na jeho záverečnú reč. Pre súd nie je daná povinnosť v dôvodoch oslobodzujúceho rozsudku uvádzať, že znalecký posudok psychiatrov na obžalovaného je nepravdivý ako sa domáhajú žalovaní aj sudca. Opakovane tvrdí, že predseda odvolacieho senátu JUDr. Bušík PhD., prokurátorovi ukázal na verejnom zasadnutí dňa 7.7. 2017 dva doklady z UNB Bratislava nachádzajúce sa v spise OS BN, a povedal, že obžalovaný nebol nikdy liečený na psychiatrii ambulantne, iba raz v roku 1985 v nemocnici. Ak dospel sudca Mgr. Anovčín k inému záveru, považuje ho za nezákonný, arbitrárny a svojvoľný. Sudca išiel svojvoľne nad ním uvedený petit žaloby v bode 1/. Predsa ak nežiada rozhodnúť o nepravdivosti posudku ako celku, tak súd nesmie rozhodovať o inom ako o tom čím je viazaný podľa § 132 ods. 1 CSP. Ide o jasnú svojvoľu sudcu. Rozhodnutie vo veci nie je závislé na lekárskejších stanoviskách, ale súd mal v súlade s CSP hodnotiť produkované dôkazy podľa CSP /predovšetkým /po právnej stránke. Poukázal na stanovisko uvedené v komentovanom Obč. zákonníku na strane 29 s označením Zborník III. / s. 172 n / aj na časť pripojeného rozsudku KS Prešov sp. zn. 18Co/87/2016 z 20.9.2017. Nežiadal súd, aby sa zaoberal, nieto rozhodol, že záver žalovaných v bode 1/ záveru posudku o tom, že trpí poruchou osobnosti je nepravdivý. Tvrdí, že všetci žalovaní svojim konaním opakovane porušili svoje povinnosti a to jednak zamlčaním podstatných údajov z jeho zdravotnej dokumentácie, nezabezpečením si všetkých relevantných lekárskejších správ / FN Olomouc /, ale aj uvádzaním troch nepravdivých skutkových tvrdení, či v jednom prípade tvrdenia, ktoré možno hodnotiť aj ako hodnotiaci úsudok. Tým zasiahli do jeho osobnostných práv ako žaluje v štyroch prípadoch a to opakovane. Opakovane sa odvoláva v tomto smere na judikáty predložené právnu zástupkyňou žalovaných, ktoré sú v spise a tvrdí, že došlo zo strany žalovaných k takému vybočeniu z rámca ich povinností, že sú splnené dôvody na vyhovie žalobe. K prvému nepravdivému skutkovému tvrdeniu žalovaných o jeho zdravotnom stave so zameraním na psychiku uviedol, že skutkové tvrdenie žalovaných o tom, že v rokoch 1973, 1978 a 1981 trpel recidívami neurotizmu sú absolútne nepravdivé a v podstate sám žalovaný 1/ pri svojej výpovedi na OS v Bánovciach nad Bebravou tie vlastné do tej doby opakované tvrdenia žalovaných v posudku vyvrátil. Priznal, že malo ísť o recidívu očných ochorení na zápal dúhovky / iridocyklitídu /. Nie je akceptovateľné ak žalovaní ako znalci tvrdia o osobe, že mala neurotizmus s recidívami v uvedených rokoch, pritom správne malo byť recidívy ochorení očí. Do hospitalizácie na očnej klinike vo FN Bratislava v roku 1981 nikdy žiadneho psychiatra nestretol a nevyhľadal za účelom vlastného vyšetrenia. Jasne to povedala aj svedkyňa JUDr. O. O.. To, že bola jeho manželka nijako jej vierohodnosť neznižuje a ak sa o to snaží sudca Mgr. Anovčín, koná svojvoľne. Nikde v spise ani v jeho dokumentácii od praktického lekára, ktorú mali žalovaní k dispozícii sa nenachádza doklad o takých recidívach neurotizmu - psychickej poruchy. Jednoznačne je to vylúčené aj rozhodnutiami súdov v jeho trestnej veci pre opustenie republiky z roku 1984 / obnova konania 1985 /, zápisnicou z Posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia BA z roku 1988. Naviac to vylučuje aj dokumentácia zaslaná z UNB v roku 2017. Je neospravedliteľný a svojvoľný záver okresného súdu, ktorý v tejto súvislosti uviedol na strane 19 v bode 27 rozsudku. Tvrdenie žalovaných bolo nielen nepravdivým skutkovým tvrdením, ale malo difamačné účinky. Každý kto si taký údaj o ňom prečítal / prečítala / jasne nadobudne názor, že od roku 1973 opakovane trpel ľahšou psychickou poruchou a to z obsahu jeho zdravotnej dokumentácie ani súdneho spisu o obnove konania, či oslobodzujúceho rozsudku OS BR nie je možné tvrdiť. Tvrdí, že

petit žaloby v časti nepravdivosti tvrdení žalovaných o jeho údajnom neurotizme v rokoch 1973, 1978 a 1981 obstál. Na to, aby žaloba ako celok nemohla byť zamietnutá stačí aj to ak sa zo štyroch ním tvrdených zásahov do práva v zmysle § 11 a nasl. OZ preukáže čo len jeden. V tomto poukazuje na citované rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo/254/2009 opísané v úvode odvolania. Skutkové tvrdenia žalovaných uvedené v bode 1/ žaloby v smere, že sa psychiatricky liečil od roku 1981 ambulantne a v roku 1984 sa liečil u MUDr. Okruhlicu v Bratislave a v roku 1985 mu pri hospitalizácii vo FN Olomouc na psychiatrii bola diagnostikovaná psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná, s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská, jednoznačne v celom rozsahu vyvrátil a dokázal ich nepravdivosť, a to dokumentáciou, ktorú súdu zaslala bývalá FN / dnes UNB / Bratislava. Išlo nie o ambulantné vyšetrenie ako nepravdivo v posudku tvrdili žalovaní, ale o konziliárne vyšetrenia a zároveň v tejto súvislosti poukázal a citoval výpoveď svedka MUDr. Okruhlicu. To vylučuje možnosť, aby ho svedok MUDr. Okruhlica vyšetroval a liečil ambulantne ako jeho psychiater v dobe od roku 1981 do 1985 ako nepravdivo tvrdia v posudku aj opakovane na pojednávaniach dvoch súdov žalovaní. Jedno konziliárne vyšetrenie MUDr. Okruhlicom v situácii aká bola na očnej klinike v roku 1981 a podrobne o nej vypovedala JUDr. M. Malíková, nie je dôkaz o liečení psychiatrom ambulantne od roku 1981 do roku 1985. Formulácia akú použili v bode 4 záveru posudku žalovaní jasne evokuje u každého predstavu, že chodil opakovane do ambulancie psychiatra od roku 1981 z vlastnej vôle, liečil sa a teda bral lieky pre nejakú poruchu psychickej povahy. Dokumentáciou v spise a svedkami je tvrdenie žalovaných o jeho údajnej ambulantnej liečbe v Bratislave od roku 1981 vylúčené. Sudca sa uchýlil k nepochopiteľnému konaniu a v dôvodoch rozsudku v podstate uvádza, že sa zrejme žalovaní iba pomýlili a nesprávne opísali rok 1981 aj ako rok 1984. To je naozaj pri existujúcej dôkaznej situácii svojvoľné. Ani prípadný „omyl“, nezabavuje žalovaných objektívnej zodpovednosti za nepravdivosť ich skutkových tvrdení. Tvrdí, že sa žalovaní nepomýlili, ale vedome uvideli nielen nepravdivo o roku 1981, že vraj išlo o ambulantné liečenie, lebo výslovne na pojednávaniach na OS Kežmarok v máji 2006 a OS Brezno v decembri 2016 tvrdili, že o liečbe z roku 1984 u MUDr. Okruhlicu čerpali informácie z dokumentácie o jeho hospitalizácii na PK FN Bratislava z roku 1985 ako to píše na strane 15- 16 posudku. Napriek tomu, že súd žiadal, aby ju na pojednanie priniesli, nestalo sa tak, ale trvali na svojich záveroch. Z dokumentácie o jeho jedinej hospitalizácii na PK v BA zaslanej v roku 2017 súdu je jasné, že nebol v roku 1981 ambulantne vyšetrený, ale konziliárne a nebol do roku 1985 nikdy ambulantne psychiatricky liečený ani vyšetrovaný. Podľa záverov sudcu stretnutie sa so psychiatrom pri liečení očí pri tzv. konziliárnom vyšetrení automaticky znamená, že sa taký pacient aj psychiatricky roky lieči. To je totálny právny aj medicínsky nezmysel. Nakoľko neexistuje ani jeden dôkaz o jeho ambulantnej liečbe psychiatrom do júna 1985, nemožno tvrdiť, že bol v tom čase psychiatricky liečený a také tvrdenie žalovaných je jasný zásah do jeho osobnostných práv. Nepovažuje dokumentáciu z FN BA z júna 1985 za dôkaz, že bol opakovane hospitalizovaný. Diagnóza FN BA nie je konečná a to v čase jeho prepustenia do domáceho liečenia, lebo nebol do domáceho liečenia prepustený a nebola ani v pravom slova zmysle vystavená prepúšťacia správa. Toto je podstata veci, lebo z PK FN BA nebol v júni 1985 prepustený do domácej liečby ani na jednu hodinu. V jeho prípade nedošlo k opakovanej hospitalizácii v roku 1985, ale iba k jednej neprerušenej a to na dvoch pracoviskách dvoch fakultných nemocníc. Za tejto situácie je relevantná jedine prepúšťacia správa po skončení liečenia vo FN Olomouc a podklady z FN BA boli iba ako pracovné a nie konečný záver. Ten je v správe z Olomouca jasný a vylučuje poruchu osobnosti aj jeho liečenie od roku 1981 do 1985 psychiatrom v Bratislave. Žalovaní v rozpore s ich úlohami a postavením zatajili závery z jeho hospitalizácie na PK FN Olomouc. V závere pod bodom 4 posudku však jasne a nespochybniteľne uvádzajú záver o jeho poruche osobnosti ako spoločný a rovnaký na oboch uvedených klinikách, teda aj vo FN Olomouc. Bolo zákonnou a profesionálnou povinnosťou žalovaných si dokumentáciu z FN Olomouc vyžiadať a vyhodnotiť. Záver súdu na strane 18 bod 26 rozsudku, že aj prípadné jednorazové vyšetrenie v roku 1981/ neuvádza však či ambulantné, resp. konziliárne čo je podstatná okolnosť / a dve nasledujúce hospitalizácie môžu byť odborníkom považované za liečenie bez toho, aby išlo o nepravdivé tvrdenia je svojvoľný. Upriamil pozornosť odvolacieho súdu na prepúšťaciu správu z Neurologickej kliniky FN BA podpísanú Doc. Brežným ako aj na predvolanie na hospitalizáciu na neurologickú kliniku. Teda nie psychické problémy ho dostali v máji 1985 do FN BA ako sa snaží svojvoľne tvrdiť sudca. Tvrdí, že rozhodnutie súdu v trestnej veci je nutné akceptovať súdom ako celok a nie iba jeho výrokovú časť. Ak súdy v rokoch 1984-85 zamietli jeho návrh na obnovu konania v právoplatne skončenej trestnej veci pre opustenie republiky a v dôvodoch rozhodnutí explicitne vysvetlili, že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by sa od roku 1981 do roku 1985 v Bratislave liečil u psychiatra, tak je každý v SR povinný toto rozhodnutie rešpektovať, resp. ak s ním nesúhlasí mal sa v dôvodoch rozhodnutia s iným svojím záverom v tom smere vysporiadať podľa § 194 ods. 2 CSP, čo však neurobil. Nie je právne významné, že po rehabilitácii boli tieto rozhodnutia zrušené, lebo otázka jeho psychiky

v rokoch 1981- 1985 bola súdom v BA právoplatne vyriešená. K poslednému zásahu do jeho práv v zmysle žalobného petitu v bode 1/ žaloby, ktorý uvádza súd v bode 29 rozsudku, uviedol, že v tomto bode najvýznamnejšie zasiahli žalovaní do jeho práv. Ak by skutočne nebolo doslova z jeho strany to isté znenie v žalobe ako uviedli žalovaní v posudku, mal súd postupovať ako uvádza v rozsudku NS SR a znenie zásahu v zmysle petitu 1/ upraviť podľa toho ako to súd zistil. Podstatné je, že ide o nepravdivé skutkové tvrdenie, prípadne za istých okolností ako sa to snaží vysvetľovať sudca „iba“ o hodnotiaci úsudok majúci difamačný účinok. Záver súdu, že žalovaní uvedené tvrdenie opreli o zistenia z rozhovorov s ním /vlastného skúmania jeho osoby / sú absolútne neoprávnené a svojvoľné. Nikdy pri výsluchoch u vyšetrovateľa ani za trinásť rokov na súdoch nepriznal žiadnu manipuláciu, sledovanie, snahu zbaviť manželku svojprávnosti resp. spochybníť jej psychiku. Ani pri stretnutiach so žalovanými nič také neuvádzal. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok OS Brezno z 1.2.2017, a to na stranu 16, ako i na uznesenie KS Prešov zo dňa 4.8.2004. Teda dávno pred ustanovením žalovaných za súdnych znalcov už OČTK vedeli o duševnej poruche poškodenej. Ak by to povedal aj žalovaným, tak to nie je dôkaz, že sa snažil zbaviť ju svojprávnosti. Nikdy na nej neboli nijakým vyšetrením lekára, či psychológa, resp. znalca z odvetvia viktimológie do dňa podania žaloby, ale ani potom zistené také znaky ako o nej uvádzajú žalovaní. To konštatuje aj OS Brezno v oslobodzujúcom rozsudku na strane 16 druhý odsek. Na strane 17 v prvom odseku OS BR uvádza, že išlo o nedorozumenia medzi manželmi nepresahujúce prípustnú mieru. Zásadným dôkazom nepravdivosti hodnotiacich úsudkov žalovaných v tomto smere, je absolútne vylúčený na strane 17 v prvom odseku rozsudku OS Brezno sp. zn. 3T 25/29014. Súd v právoplatnom oslobodzujúcom rozsudku výslovne opiera svoje rozhodnutie o výpoveď psychologičky z N.s.P. Levoča svedkyne PhDr. Karin Štiffelovej. Ak si dovoľí sudca tvrdiť, že nie je nijako preukázané, že žalovaní uviedli nepravdivé hodnotiace úsudky o jeho správaní sa k poškodenej a iba kontrolný znalec by mohol určiť, či ich tvrdenia sú pravdivé, tak má obavu či procesný sudca prvostupňového súdu dokázal pochopiť dôvody rozsudku OS Brezno z 1.2.2017 aj uznesenia odvolacieho súdu v Banskej Bystrici z 7.7.2017. Ani v tomto prípade sudca nerešpektoval právoplatný rozsudok v trestnej veci a konal v rozpore s § 193 CSP aj § 194 ods. 2 CSP. Úloha / otázka / v bode 6 uznesenia o pribratí žalovaných za súdnych znalcov zo dňa 1.10.2004 citovaná na strane 1 úvodnej časti posudku žalovaných nebola presne tak napísaná ako ju uvádza svojvoľne sudca. Jemu súd vyčíta nepresnosť, ale sám účelovo tvrdí v bode 29, že žalovaní boli povinní /to slovo v uznesení vyšetrovateľa však absentuje /v posudku uviesť aj iné okolnosti, ktoré považovali za dôležité. Pod tým treba rozumieť napríklad to, že prvé vyšetrenie v roku 1981 nebolo ambulantné, ale konziliárne a navyiac v situácii keď ležal na očnej klinike a bol pod vplyvom viacerých liekov s psychotropnými účinkami. To boli skutočnosti aké mali nepochybne žalovaní v zmysle bodu 6 uznesenia vyšetrovateľa uviesť pre OČTK, ale to vedome neurobili. Sám sudca na strane 21 bod 30 rozsudku uvádza, že súd nemá ako posúdiť či jeho problémy boli vyvolané vplyvom účinkov takýchto liekov. Tvrdí, že práve toto tvrdenie sudcu dokazuje, že zamlčanie okolností za akých sa 2 x v živote stretol so psychiatrami ako pacient, malo zásadný dopad na jeho postavenie obžalovaného a zhoršilo ho v značnej miere. Rovnako malo vplyv aj na jeho osobu v súkromí. Nijako nemožno myslieť pod úlohou/ otázkou / v bode 6 uznesenia, že by sa mali žalovaní vyjadriť k skutkovým otázkam a stavu poškodenej ako to fakticky urobili. Taký výklad zo strany sudcu je absolútna svojvoľnosť hraničiaca s disciplinárnym previnením sudcu. Pri právnom, logickom aj gramatickom výklade položených otázok 1 -5 by bod 6 uznesenia vyšetrovateľa mohol súvisieť iba s otázkami uvedenými v bodoch 1-5 uznesenia z 1.10.2004. V žiadnom prípade nemali povinnosť, ale ani právo žalovaní uvádzať svoje nepodložené úvahy či skutkové zistenia. Neobstojí záver súdu, že iba kontrolný znalec by mohol určiť, či ich tvrdenie v smere úlohy pod č. 6 a odpovede na ňu je nepravdivé. To je výslovne právna otázka, ktorú musí zodpovedať súd a nie niekto tretí. Stačí aby súd v prejednávanej veci postupoval v súlade s § 193 a 194 ods. 2 CSP. Poukazuje opäť na právoplatný rozsudok OS BR sp. zn. 3T 25/ 2014 z 1.2.2017 a ak aj odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, nie je možné žiadnym kontrolným znalcom, ale ani sudcom Mgr. M. Anovčinom tvrdiť, či dospieť k záveru, že naozaj dlhodobo manipuloval, sledoval, chcel zbaviť svojprávnosti svoju manželku a bol na nej nesporný viktimologický aspekt, čo inými slovami znamená, že ju týral. Akýkoľvek záver zo strany žalovaných v tomto smere je exces vybočujúci z ich postavenia v trestnom konaní a má nespochybniteľné difamačné účinky. Tvrdenie žalovaných, že k záveru v tomto smere dospeli jeho osobným skúmaním je nezmysel, lebo k takému niečomu nikdy svojim prejavom nedal dôvod a ani žalovaní takýto dôvod v posudku ani výpovediach na pojednávaniach OS BR a OS KK nikdy neuviedli. Za opísanej dôkaznej situácie trvá na tom, že v celom rozsahu preukázal, že konaním všetkých troch žalovaných došlo spoločne k zásahom do jeho osobnostných práv tak, ako sa to uvádza v žalobnom petite v bode 1/a súd mal žalobe vyhovieť. Ani prípadné vypustenie niektorých menších nepresností v petite / jeho úprave súdom /, nedávalo by súdu právo žalobu ako celok zamietnuť. Trvá na tom, že žaloba bola absolútne dôvodná v celom rozsahu a súd mu mal priznať aj náhradu

nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okresný súd zásadne pochybil aj v časti rozsudku, ktorým žalovaným priznal právo na náhradu trov konania. Tvrdí, že už samotné sporné zistenia súdu o zásahu do jeho práv prvými dvoma nepravdivými tvrdeniami žalovaných, kedy súd tvrdí, že ide o omyl či iba nepresnosti dáva dôvody postupu podľa § 255 ods. 1 CSP. Dokazovaním v žiadnom prípade nebolo preukázané, že by podal žalobu svojvoľne, ale vychádzal okrem iného z rozhodnutí súdov v dvoch jeho trestných veciach právoplatne skončených. To ako súd hodnotí konanie žalovaných, rozpornosť v tom ako o ňom tvrdili žalovaní pred OS KK a OS BR aj v posudku a následne v konaní na OS BN zmenili podstatne svoje vyjadrenia, dokazuje, že predmet sporu a jeho povaha bola výnimočná. Sám súd sa vyjadril, že nie je schopný mnohé veci správne pochopiť a zhodnotiť, to je dôkaz, že vec bola osobitého charakteru ako predpokladá CSP v § 255 ods. 1. Navyše jeho osobné pomery sú súdu dostatočne známe a potvrdené aj svedkom JUDr. M. Malíkovou a odôvodňovali použitie § 255 ods. 1 CSP. Tvrdí, že podľa nálezu ÚS SR, ktorý podrobne citoval v poslednej námietke je možné úspešne namietnuť aj postup sudcu vo veci samej. Opakuje, že sudca Mgr. M. Anovčin ešte pred začatím konania vyslovil relevantný právny názor na merito veci, kde vo veci oslobodenia od trov konania výslovne v rozhodnutí uviedol, že nemôže byť v konaní úspešný a preukázať, že žalovaní urobili nepravdivý znalecký posudok. To samé musí stačiť na vylúčenie sudcu z konania. Neskôr postup sudcu pri dokazovaní keď viacero jeho prednesov „cenzuroval“, a neprotokoloval, naopak pripustil zásahy protistrany do jeho osobnostných práv, resp. nepripustil jeho vyjadrenie, zamietol jeho návrhy, ktoré mohli pomôcť zisteniu skutkových okolností a nakoniec snaha zabrániť mu vo vyjadrení sa k závažným listinám dokazujú, že sudca konal v rozpore s CSP. Navyše stav ak vedome neuviedol a nevysporiadal sa v rozhodnutí s dvoma právoplatnými rozhodnutiami súdov v jeho trestných veciach v zmysle § 194 ods. 2 CSP je jasným dôkazom, že námietka zaujatosti sudcu pre zásadné porušenie ustanovení CSP bola dôvodná. Okrem toho spôsob ako sudca rozhodol a zdôvodnil rozhodnutie dokazuje, že pre postavenie žalovaných 1/ - 3/ vo vzťahu k sudcom OS BN nebol objektívne nestranný. Navrhuje preto v prípade zrušenia veci a jej vrátenia na nové konanie a rozhodnutie sudcu Mgr. Mareka Anovčina z prejednávania a rozhodovania veci vylúčiť. Z dôvodov pomeru žalovaných ku všetkým ostatným sudcom OS Bánovce nad Bebravou spočívajúcim v nadštandardných vzťahoch, jednak pre ich postavenie znalcov, ktorí často v konaniach na súde vystupujú, ale aj pre príbuzenské vzťahy žalovaného v 3/ rade k trom advokátom Vařkovcom v BN je závažná pochybnosť, že sudcovia tamjšieho súdu dokážu byť objektívne nestranní. Preto žiada vylúčiť z konania všetkých sudcov OS Bánovce nad Bebravou a vec prikázať na rozhodnutie inému okresnému súdu v obvode odvolacieho súdu.

14. Žalovaný 1/, 2/, 3/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že rozsudok súdu prvej inštancie považujú vo všetkých jeho výrokoch za správny a zákonný. Z obsahu odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z jeho odôvodnenia vyplýva, že súd prvej inštancie tvrdenia účastníkov, označené dôkazy a všetky skutkové okolnosti správne posúdil, riadne vyhodnotil a svoje závery vyčerpávajúco a náležite odôvodnil. Teda, podľa názoru žalovaných sa súd prvej inštancie riadne a správne vypořiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre správne a spravodlivé rozhodnutie v danej konkrétnej právnej veci. Z odôvodnenia žalobcom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je ďalej zrejme akými úvahami sa súd prvej inštancie spravoval po hodnotení jednotlivých dôkazov a tiež, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia. Odvolanie žalobcu považujú v celom rozsahu za nedôvodné. Žalobca opätovne uvádza len vlastné hodnotenie dôkazov, napr. rozhodnutia Okresného súdu Brezno a Krajského súdu v Banskej Bystrici, lekárske správy, ktoré však nemá oporu v týchto listinných dôkazoch a s ktorým sa súd prvej inštancie riadne vypořiadal. Keďže odvolanie žalobcu obsahuje v podstatnej časti len opakované tvrdenia žalobcu prezentované už v konaní pred súdom prvej inštancie, ku ktorým sa žalovaní vyjadrili či už písomne alebo ústne priamo na pojednávaní, nebudú opakovať svoje vyjadrenia, ale na tomto mieste na tieto len v celom rozsahu odkazujú. Žalobca v obsahu svojho odvolania zo dňa 08.01.2018 navrhuje, aby odvolací súd alternatívne zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie, ale v zmysle námietky zaujatosti žalobcu uvedenej v odvolaní vec prideliť nielen inému sudcovi, ale aj inému okresnému súdu vo svojom obvode. K uvedenému poukazujú na ustanovenia § 52 ods. 2 CSP a § 53 ods. 1 CSP, a uvádzajú, že opätovne ide zo strany žalobcu o nedôvodnú vznesenú námietku zaujatosti, na ktorú nemožno prihliadať. Skutočnosti žalobcom uvádzané v odvolaní nezakladajú žiadne pochybnosti o nezaujatosti zákonného sudcu a ostatných sudcov Okresného súdu Bánovce nad Bebravou. Samotná skutočnosť, že zákonný sudca nerozhodol tak, akoby si žalobca želel nespochybňuje nezaujatosť zákonného sudcu a ani ostatných sudcov daného konkrétneho súdu. Podľa názoru žalovaných tak, obsah spisu a ani sama podstata žalobcom vznesenej ďalšej námietky nedáva v prípade zákonného sudcu, ako aj ostatných sudcov Okresného súdu Bánovce nad Bebravou žiadny dôvod pre ich vylúčenie z prejednávania a

rozhodovania v predmetnej právnej veci. Navrhovali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal im proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % .

15. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedol, že trvá na svojom odvolaní v celom rozsahu. Nestotožňuje sa s názorom žalovaných, že súd konal nestranne, spravodlivo a zákonne sa vysporiadal so všetkými dôkazmi. V dôvodoch rozsudku sudca sám uvádza, že mnoho dôkazov / listinné správy o jeho zdravotnom stave, novinové články, rozhodnutia súdov a iné / nezhodnotil a nepovažoval ich pre rozhodnutie za dôležité. Ide o pochybenie, pretože to, čo o ňom napísal exminister spravodlivosti do týždenníka ZMENA jasne vylučuje, že by sa v rokoch 1981-85 liečil ambulantne u psychiatra a vylučuje to aj hodnotenie jeho nadriadeného- predsedu KS v Bratislave JUDr. Milana Kureca, ktorý je v spise. Navyše to vylúčili rozhodnutia Obv. súdu BA 4 a MS BA z rokov 1985, ale predovšetkým dve správy UNB Bratislava z roku 2017, ktoré sú tiež v spise a súd ich v rozpore s CSP nezhodnotil v rozhodnutí. Všetky ním označené štyri zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti podrobne v odvolaní zdôvodnil a poukázal na nesprávne vyhodnotenie dôkazov aj nevykonanie dôkazov zo strany okresného súdu. Nakoľko v štvrtom zásahu, kde žalovaní o ňom naďalej tvrdia, že urobil z jeho manželky v podstate obeť, lebo ju okrem iného sledoval, manipuloval ňou, snažil sa spochybníť jej duševný stav a ona mu dlhodobo podliehala a prvostupňový súd v tomto konaní žalovaných nevidel napriek jeho oslobodeniu spod obžaloby zásah do jeho práv, je nútený predložiť k odvolaniu nový nesporný dôkaz. Pripája kópiu rozsudku KS Prešov sp. zn. 3 Co/168/2017 zo dňa 7.12. 2017, ktorý mu bol doručený dňa 11.1.2018, teda po tom ako súd v BN vo veci 14.12.2017 rozhodol. Z tohto rozsudku KS jasne vyplýva, že jeho bývala manželka / domnelá poškodená v jeho trestnej veci OS BR sp. zn. 3T 25/ 2014 / sa v rozvodovej veci OS HE jednoznačne vyjadrila, že si nerozumeli a vzájomne sa traumatizovali a preto podala v roku 2004 návrh na rozvod. Tvrdí, že žiadna roky manipulovaná prenasledovaná a psychicky ubíjaná žena ako podľa opakovaných tvrdení žalovaných mala byť jeho manželka v čase ich spolužitia do 15.7.2004, nemôže svojho manžela traumatizovať. Teda ak mu ona spôsobovala trápenie- traumy čo priznala, tak z jeho strany ako dlhé roky po celé trestné stíhanie tvrdil a súdy v BR aj BB mu uverili, konal iba v obrane pred jej správaním sa k nemu. Predsa bol nielen úplne hluchý a mal problém hovoriť, ale bol aj o dvadsaťjeden rokov straší a navyše trpiaci vysokým krvným tlakom a parkinsonizmom. Za takejto nezvratnej dôkaznej situácie konštatovanej v právoplatnom rozsudku KS Prešov, ktorý potvrdzuje záver OS Brezno opretý o výpoveď svedkyne PhDr. G.H. o tom, že na poškodenej neboli zistené žiadne znaky, ktoré sa uvádzali v skutkovej vete obžaloby a ktoré o ňom stále tvrdia žalovaní, ide z ich strany jasne o mimoriadne závažný zásah do jeho práva na ochranu osobnosti ako to v žalobe uvádza. Poukázal na § 366 písm. d / CSP, pričom presne o tento prípad ide a ak by odvolací súd neakceptoval tento dôkaz, došlo by v podstate k takej situácii, že by nemohol byť použitý ani ako dôkaz na obnovu konania, lebo vyšiel najavo pred rozhodnutím o jeho odvolaní a nie po právoplatnosti rozsudku. Tým by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé konanie, právnu ochranu a účinný prostriedok na nápravu a bol by dôvod jak na podanie dovolania, tak sťažnosti na ÚS SR. Teda rozsudok KS Prešov zo 7.12.2017 de facto dokazujúci, že jeho manželka Renáta Maliková ním nebola týraná a ona sama sa k nemu správala tak, že ho traumatizovala, v celom rozsahu vyvracia záver súdu, že žalovaní si mohli z pohľadu na neho urobiť hodnotiaci úsudok, že poškodená bola týraná a je jeho obeťou. Pokiaľ sa týka námietky zaujatosti sudcu Mgr. Anovčina zotrúva na nej v celom rozsahu a to ako pre jeho postup v konaní, kde poukázal na nález ÚS o tom, že aj v takom prípade možno úspešne podať námietku zaujatosti, tak aj pre jeho pomer k žalovaným. Okolnosti týkajúce sa príbuzných žalovaného Dr. Vaňku zistil v deň pojednávania na OS BN kedy okamžite aj podal námietku. Teda bola podaná včas a trvá na nej. Ako vyplýva z jeho prednesu na pojednávaní aj z jeho písomne zdôvodnenej námietky, napadol pomer príbuzných žalovaného 3/ nielen k osobe sudcu Mgr. Anovčina, ale aj k ostatným trom sudcom OS Bánovce nad Bebravou. Teda dôvod námietky ob stojí a bol včas uplatnený.

16. Skôr, ako odvolací súd pristúpil k prejednaniu daného odvolania, žalobca podaním zo dňa 08.01.2018, ktoré priložil k odvolaniu zobral čiastočne svoju žalobu späť, a to v časti presahujúcej sumu náhrady nemajetkovej ujmy 66.000 eur. Čiastočné späťvzatie žaloby odôvodnil tým, že v doteraz platnom petite ohľadne náhrady nemajetkovej ujmy žiadal priznať sumu, akú súdy v SR bežnému občanovi nepriznávajú. Iba sudcovia navzájom, či advokátom a politikom sú schopní takú sumu priznať. Domnieva sa, že aj ním požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy mohla mať na sudcu Mgr. Anovčina vplyv a pozeral na neho s dešpektom. Dúfajúc, že sudcovia odvolacieho súdu nebudú na neho hľadieť z rovnakého uhla, mení svoj petit na sumu, ktorá je absolútne primeraná opakovaným zásahom žalovaných do jeho osobnostných práv.

17. Na výzvu odvolacieho súdu, či žalovaný 1/, 2/, 3/ súhlasia s čiastočným späťvzatím žaloby, uviedli, že s čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasia, nakoľko dôvody späťvzatia žaloby uvádzané žalobcom nie sú relevantné. Uviedli, že v tejto právnej veci prebieha súdne konania dlhý čas, počas ktorého mal

žalobca dostatok času, aby náležite zvážil výšku nemajetkovej ujmy, ktorej sa mieni v konaní domáhať. Navyše sám žalobca neraz počas prejednávania predmetnej právnej veci apeloval na svoje odborné znalosti, skúsenosti, zdôrazňoval, že vykonával funkciu tak sudcu ako i advokáta a teda podľa názoru žalovaných, vzhľadom na tieto skutočnosti, nie je späťvzatie žaloby z časti zo strany žalobcu vykonané až po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie dôvodné a preto s ním nemožno súhlasiť. Navrhovali, aby Krajský súd v Trenčíne nepripustil späťvzatie žaloby žalobcom zo dňa 08.01.2018.

18. Podľa ust. § 370 ods. 1, 2, 3 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

19. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že v prípade späťvzatia žaloby v čase po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale pred nadobudnutím jeho právoplatnosti, je povinnosťou súdu vyzvať žalovaného, či s predmetným späťvzatím žaloby súhlasí. Zároveň z jeho znenia možno vyvodiť, ako to vyplýva i z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 1/2013 zo dňa 30. septembra 2013, že žalovaný nemusí svoj prípadný nesúhlas so späťvzatím žaloby odôvodňovať. V zmysle uvedeného ak žalovaný vyslovil svoj čo aj bližšie neodôvodňovaný nesúhlas, odvolací súd nemá inú možnosť a musí v konaní pokračovať.

20. Nakoľko žalovaný 1/, 2/, 3/ vyjadrili svoj nesúhlas s čiastočným späťvzatím žaloby, odvolací súd v súlade s citovanou procesnoprávnou úpravou rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a čiastočné späťvzatie žaloby v čase po rozhodnutí súdu prvej inštancie nepripustil.

21. Následne krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

22. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., odvolaním napadnutý nebol a preto v tomto výroku je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

23. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

24. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol.

25. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobca sa v tomto konaní domáhal, aby súd určil, že žalovaní 1/ - 3/ ako súdni znalci ustanovení vyšetrovateľom na skúmanie duševného stavu žalobcu ako obvineného v trestnej veci vo svojom posudku č. 63/2005 zo dňa 28.03.2005, ale aj na pojednávaniach uvedených súdov v dňoch 29.05.2006 a 15.12.2016 nepravdivo opakovane tvrdili, že žalobca mal v rokoch 1973, 1978 a 1981 recidívy neurotizmu, od roku 1981 sa psychiatricky liečil, a to v roku 1984 v Bratislave u MUDr. Okruhlicu, v roku 1985 bola žalobcovi na Psychiatrickej klinike FN Olomouc diagnostikovaná psychopatická osobnosťná štruktúra polymorfná, s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská, navyše tvrdili, že žalobca svojim premysleným správaním, zameraným na zmanipulovanie a podriadenie poškodenej, pokiaľ nie, presadiť svoju predstavu o jej narušenom duševnom zdraví spôsobil v nej nesporné viktimologické znaky, ktorým nepravdivým opakovaným tvrdením žalovaní spoločne zasiahli do práva na ochranu osobnosti žalobcu v časti týkajúcej sa jeho práva na ochranu zdravia, dobrej povesti, ľudskej dôstojnosti, cti a súkromia. Okrem tohto určenia sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy.

26. Po tom, čo súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu za prípustnú z procesného hľadiska, správne sa zaoberal podstatou sporu z hľadiska hmotného práva. Žalobca sa domáhal ochrany osobnosti dôvodiac, že žalovaní spoločne zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti v časti týkajúcej sa jeho práva na ochranu zdravia, dobrej povesti, ľudskej dôstojnosti, cti a súkromia. Správne konštatoval, že

predpokladmi vzniku zodpovednosti spôsobenej zásahom do osobnosti fyzickej osoby sú existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, a ktorý spočíva v porušení alebo v ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, pričom musí ísť o zásah neoprávnený a musí byť daná príčinná súvislosť medzi oboma uvedenými predpokladmi. Niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, aj keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ podali vo vyššie uvedenom trestnom konaní znalecký posudok na žalobcu ako obvineného v uvedenom trestnom konaní. Podali ho na základe toho, že uznesením súdu bolo v trestnom konaní nariadené skúmanie duševného stavu žalobcu a žalovaní 1/ a 2/ boli rozhodnutím vyšetrovateľa pribratí do konania, aby posudok podali, pričom po súhlase vyšetrovateľa si pribrali na podanie posudku konzultanta - žalovaného 3/. Žalovaní tak aj podľa odvolacieho súdu v súlade s právnymi predpismi, ktoré boli vtedy platné a účinné (Trestný poriadok, zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov), skúmali duševný stav žalobcu ako obvineného, oboznamovali sa s jeho zdravotnou dokumentáciou a svoje závery uviedli v znaleckom posudku a na pojednávaní súdov v trestnom konaní. Z tohto hľadiska sa teda ani podľa odvolacieho súdu tak žalovaní nedopustili žiadneho neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu, pretože plnili svoje zákonné povinnosti podať znalecký posudok na žalovaného, a to ohľadne jeho duševného stavu. Ako z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplýva, a to zo znaleckého posudku, žalovaným 1/ a 2/ bolo daných 6 otázok zo strany vyšetrovateľa a na tieto odpovedali v závere znaleckého posudku. Záver posudku je okrem odpovedí na otázky 4 a 6 výsledkom pozorovania žalobcu, klinického, forenzného a psychodiagnostického vyšetrenia a v konaní ani podľa odvolacieho súdu nebolo žiadnym dôkazom preukázané, že by bol nepravdivý alebo akokoľvek nezodpovedal skutočnosti. Pričom v konaní pred súdom prvej inštancie ani žiadny dôkaz nebol ani len navrhnutý na preukázanie opaku. Záver znalcov o tom, či žalobca ku dňu vypracovania posudku trpel alebo netrpel duševnou chorobou, o tom, o akú osobnosť sa u neho jedná a ako sa prejavuje, sú výsostne odborné otázky, ktoré môžu zodpovedať iba znalci - psychiatri, čiastočne psychológ. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, tak ako správne už uviedol i súd prvej inštancie, že na preukázanie toho, že v tomto závere znalcov (s výnimkou odpovedí na otázky 4 a 6) nezodpovedajú skutočnosti, teda na preukázanie opaku by mohol slúžiť iba dôkaz spočívajúci v znaleckom dokazovaní znovu znalcov psychiatrov a iba ten by mohol relevantne spochybníť, resp. aj vyvrátiť závery žalovaných uvedené v posudku. Takýto dôkaz však navrhnutý nebol, a preto ho ani súd prvej inštancie nevykonal.

27. Žalobca pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní tvrdil, že posudok je nepravdivý vo viacerých tvrdeniach, a to predovšetkým v tvrdeniach, že sa od roku 1981 psychiatricky liečil, a to v roku 1984 v Bratislave u MUDr. Okruhlicu a v roku 1985 bola žalobcovi na Psychiatrickej klinike FN Olomouc diagnostikovaná psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná, s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská. V odpovedi znalcov na otázku č. 4 sa uvádza, že žalobca sa "psychiatricky liečil zhruba od roku 1981, kedy bol prvýkrát ambulantne vyšetrovaný. V roku 1985 bol hospitalizovaný na Psychiatrickej klinike FN v Bratislave a na Psychiatrickej klinike FN v Olomouci so záverom: Psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská. Z vykonaného dokazovania pritom aj podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že žalobca bol preukázateľne prvýkrát psychiatricky vyšetrený v roku 1981, a to konziliárne na očnej klinike, čo napokon ani nebolo sporné. Ako ďalej z vykonaného dokazovania vyplýva, potvrdil to aj samotný žalobca a čiastočne aj svedkyňa JUDr. O. a vyplýva to aj zo správy o psychiatrickom vyšetrení pri prijatí na Psychiatrickú kliniku FN v Bratislave dňa 22.05.1985 (č. I. 216 spisu), pričom v tejto správe sa zároveň uvádza aj to, že samotný pacient, t.j. žalobca udával "ťažkosti psychiatrického charakteru od r. 1981". Žalobca pri vyšetrení na uvedenej klinike dňa 23.05.1985 podľa správy teda sám uviedol, že v r. 1981 ho vyšetroval aj psychiater a dal mu takú diagnózu, že hraničný stav až psychóza. Z vykonaných dôkazov je ďalej aj podľa odvolacieho súdu jednoznačné nepochybné, že žalobca bol hospitalizovaný v roku 1985 tak na psychiatrii v Bratislave, ako aj na psychiatrii v Olomouci. V nadväznosti na tieto preukázateľné skutočnosti tak záver žalovaných v znaleckom posudku o tom, že žalobca sa psychiatricky liečil zhruba od roku 1981 a bol hospitalizovaný na uvedených dvoch psychiatrických klinikách nie je ani podľa odvolacieho súdu nepravdivým. Správne v tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že znalci pritom mohli vychádzať iba z im dostupnej zdravotnej dokumentácie a keďže z nej vyplývalo tak prvé psychiatrické vyšetrenie v roku 1981, ako aj hospitalizácie v roku 1985 na psychiatriách, tak ich záver o tom, že sa žalobca psychiatricky liečil nie je nepravdivý, nie je žiadnym excesom a ani nemôže byť ani podľa odvolacieho súdu neoprávneným zásahom žalovaných do

osobnosti žalobcu. V rozpore s týmto záverom sú vyjadrenia svedkyne JUDr. O., na ktoré poukazoval aj žalobca v odvolaní, a to, že žalobca sa psychiatricky neliečil, avšak z vykonaného dokazovania vyplýva, že aj ona vo svojej výpovedi potvrdila vyšetrenie žalobcu MUDr. Okruhlicom a aj to, že bol hospitalizovaný na psychiatrii. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tento rozpor je zrejmý v chápaní toho, čo považuje za liečenie laik a čo lekár, pričom aj jedno vyšetrenie a o pár rokov nasledujúce dve hospitalizácie môže byť aj podľa odvolacieho súdu považované za liečenie bez toho, aby takýto záver bol nepravdivým. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že nepravdivé je tvrdenie žalovaných o tom, že v roku 1985 bola žalobcovi na Psychiatrickej klinike FN Olomouc diagnostikovaná psychopatická osobnostná štruktúra polymorfná, s rysmi hysterickými, hypertýmna, paranoidná, kverulantská, tak ani toto tvrdenie žalobcu nebolo ani podľa odvolacieho súdu preukázané a ani takýmto spôsobom nedošlo zo strany žalovaných k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu, resp. k excesu. Pokiaľ by zo znaleckého posudku žalovaných vyplývalo, že takáto diagnóza bola žalobcovi stanovená na Psychiatrickej klinike v Olomouci, tak by aj podľa odvolacieho súdu bolo namieste uvažovať o nepravdivosti takéhoto tvrdenia, pretože žiaden dôkaz nepreukazuje, že by takáto diagnóza žalobcovi bola v Olomouci stanovená. Žalovaní však nikde vo svojom posudku netvrdia, že takáto diagnóza bola žalobcovi určená na Psychiatrickej klinike FN v Olomouci. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne uviedol, že na odpoveď na otázku č. 4 znalci uviedli tento diagnostický záver, avšak uviedli ho nie ako záver olomouckej kliniky, ale v nadväznosti na obe hospitalizácie, a to tak bratislavskú, ako aj olomouckú, pričom z listinných dôkazov bolo aj podľa odvolacieho súdu preukázané, že tento záver zodpovedá diagnózam zisteným na Psychiatrickej klinike FN v Bratislave, ktoré sú uvedené v správe o psychiatrickom vyšetrení zo dňa 23.05.1985 a v prepúšťacej správe zo dňa 27.06.1985, pričom z tejto kliniky bol žalobca bezprostredne premiestnený na kliniku do Olomouca. Ani týmto spôsobom sa teda žalovaní ani podľa odvolacieho súdu nedopustili žiadneho excesu, ktorý by bolo možné hodnotiť ako neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu. Správne súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že ani na žiadnom inom mieste znaleckého posudku nie je uvedené, že takýto diagnostický záver bol stanovený na psychiatrii v Olomouci, a preto nebolo potrebné ako dôkaz vykonávať ani vypočúvanie žiadneho lekára z Psychiatrickej kliniky FN v Olomouci a takýto dôkaz súd prvej inštancie správne ani nevykonal. Pokiaľ ide o diagnózy, resp. predbežné diagnózy uvádzané v znaleckom posudku s odvolaním sa na zdroj, z ktorého vyplývali, tak z týchto zdrojov aj vyplývajú a ani v tomto nie je teda znalecký posudok nepravdivý.

28. Žalobca ďalej pred súdom prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní namietal, že žalovaní nepravdivo opakovane tvrdili, že žalobca mal v rokoch 1973, 1978 a 1981 recidívy neurotizmu. Na strane 15. znaleckého posudku. t. j. v časti, kde je výpis zo zdravotnej dokumentácie, sa uvádza: "Postupne sa objavujú psychické problémy - neurotizmus, recidívy v rokoch 1973, 1978, 1981.". Po prijatí na psychiatrickú kliniku bol žalobca dňa 23.05.1985 psychiatricky vyšetrený a v správe o tomto vyšetrení (č. I. 217 spisu) sa v časti "OA:" okrem iného uvádza: "...v r. 1970 iridocyklitída ľavého oka, dotedy mal také tlaky v hlave, postupne začal mať aj psychické problémy - bol neurotický, recidívy 1973, 1978, 1981, neurologicky vyšetrený uzavretý ako neurathenický sy,...". Zo správy ošetrojúcemu lekárovi (na č. I 229) však vyplýva, že v rokoch 1973, 1978 a 1981 sa jednalo o recidívy iridocyklitídy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobcom namietané tvrdenie žalovaných o recidívach neurotizmu v uvedených rokoch tak pravdepodobne nezodpovedá skutočnosti, avšak v znaleckom posudku je uvedené v časti, ktorá je výberom zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, pričom uvedené tvrdenie sa v žalobcovej zdravotnej dokumentácii aj nachádza, a preto zo strany žalovaných aj podľa odvolacieho súdu znovu nejde o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu a ani nepravdivé tvrdenie, keďže žalovaní ho neprezentujú ako svoje ale výslovne ho uvádzajú ako tvrdenie vyplývajúce zo zdravotnej dokumentácie žalovaného, čo zodpovedá skutočnosti. Za to, že takto uvedené tvrdenie v zdravotnej dokumentácii žalobcu nemusí zodpovedať realite, ani podľa odvolacieho súdu nenesú zodpovednosť žalovaní. Rovnako súd prvej inštancie v tomto kontexte správne uviedol, že takisto od nich nemožno požadovať, aby akýmkoľvek spôsobom skúmali a preverovali, či 20 rokov staré údaje uvedené v zdravotnej dokumentácii probanda zodpovedajú skutočnosti, či pred 20 rokmi naozaj bol žalobca uvedeným spôsobom vyšetrený a či záver, diagnóza alebo nález uvedené v zdravotnej dokumentácii zodpovedajú realite z toho obdobia pred 20 rokmi. Taktiež znalci v rámci podania posudku nemohli a nemali možnosť preverovať a bolo by nad rámec ich znaleckej činnosti preverovanie, či 20 rokov staré údaje v zdravotnej dokumentácii neboli v nej uvedené zámerne nepravdivo na pokyn ŠTB a podobne.

29. Žalobca ďalej pred súdom prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní namietal, že je nepravdivé tvrdenie žalovaných o tom, že sa psychiatricky liečil v roku 1984 v Bratislave u MUDr. Okruhlicu. V záveroch znaleckého posudku o takomto liečení alebo vyšetrení nie je ani zmienka. V texte posudku (str. 16), ktorý je výberom zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, sa uvádza: "V roku 1984 vyšetovaný

MUDr. Okruhlicom, záverovaný ako hraničný paranoidný syndróm. Jednalo sa o poruchy spánku, napätie, strach, depresie, nedokázal sa uvoľniť. Predbežná diagnóza pri prijatí: psychopatická osobnosť neuroticky dekompenzovaná (hraničný stav)". Je pravdou, že zo žiadneho listinného dôkazu nevyplýva, že žalobca bol s uvedeným záverom vyšetrený v roku 1984. Nevyplýva to ani z výpovede svedka MUDr. Okruhlicu, ktorý si vzhľadom na odstup času nepamätal, či žalobcu vyšetroval. S výnimkou uvedeného roku však aj podľa odvolacieho súdu uvedený text zodpovedá textu správy označenej ako "Psychiatrické vyšetrenie pri prijatí" zo dňa 22.05.1985, resp. následnej správe o psychiatrickom vyšetrení z nasledujúceho dňa, aj keď nie je jeho úplnou citáciou. Uvedený text v znaleckom posudku je však v časti, v ktorej je uvedený výber zo zdravotnej dokumentácie žalobcu a s výnimkou označeného roku zodpovedá tomu, čo je v zdravotnej dokumentácii žalobcu uvedené. V tejto je namiesto roku 1984 uvedený rok 1981. Túto okolnosť však ani podľa odvolacieho súdu nemožno považovať za nepravdivú do tej miery, že by ju bolo možné považovať za významný excés v znaleckom dokazovaní žalovaných alebo za nepravdivé tvrdenie, ktoré by bolo neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcu. S najväčšou pravdepodobnosťou ide aj podľa odvolacieho súdu o jednoduchý preklep v časovom údají, pričom ostatný text zodpovedá tomu, čo je v zdravotnej dokumentácii žalobcu uvedené, no vo vzťahu k roku 1981. Tvrdenie žalovaných pred súdom prvej inštancie o tom, že časový údaj "rok 1984" v zdravotnej dokumentácii videli a nemali dôvod si ho vymyslieť, síce nebolo preukázané, no je aj podľa odvolacieho súdu vysvetliteľné tým, že v zdravotnej dokumentácii žalobcu je uvádzaných množstvo časových údajov a medzi nimi aj rok 1984, no nie práve vo vzťahu k uvedenému vyšetreniu. Rozhodne však takúto chybu nemožno ani podľa odvolacieho súdu považovať za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu. Podstata pritom zostáva zachovaná v tom, že MUDr. Okruhlica žalovaného minimálne raz vyšetril a záver, ktorý mal urobiť, je ako jeho záver v zdravotnej dokumentácii žalobcu zachytený s uvedením porúch, ktoré žalobca mal (poruchy spánku, napätia, strach, depresia).

30. Žalobca napokon tak pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní tvrdil, že je nepravdivé tvrdenie žalovaných: "že žalobca svojim premysleným správaním, zameraným na zmanipulovanie a podriadenie si poškodenej, pokiaľ nie, presadiť svoju predstavu o jej narušenom duševnom zdraví spôsobil v nej nesporné viktimologické znaky". V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne uviedol, že tvrdenie žalobcu o takomto obsahu znaleckého posudku nie úplne korešponduje so znením uvedeným v znaleckom posudku. V tomto sa v časti "C Forezný psychopatologický rozbor" uvádza, že: "Konanie posudzovaného tempore criminis ovšem predstavuje premyslené nekorigované manipulovanie, premyslene zamerané na cieľ - zmanipulovať a svojim predstavám podriadiť poškodenú, alebo dosiahnuť spochybnenie jej duševného zdravia. Viktimologický aspekt zo strany poškodenej, ktorá takémuto manipulovaniu zo strany posudzovaného dlhodobo podliehala, je nesporný.". Toto tvrdenie je pritom aj podľa odvolacieho súdu hodnotením konania žalobcu tak, ako ho vnímali znalci, pričom ide o hodnotenie zo psychiatrického hľadiska. O hodnotenie psychiatrického hľadiska ide aj pokiaľ ide o znalcami zistený viktimologický aspekt na strane poškodenej. Takéto hodnotenie nemožno považovať bez ďalšieho za nepravdivé, ale ide o odborný záver znalcov, ktorý by relevantne mohol spochybníť aj podľa odvolacieho súdu iba iný znalec, no ako bolo uvedené vyššie takýto dôkaz navrhnutý nebol. Okrem toho aj toto hodnotenie znalcov je v súlade s úlohami, ktoré dostali, keď boli povinní uviesť aj iné okolnosti, ktoré považujú v posudku za potrebné uviesť.

31. Na základe vyššie uvedeného teda súd prvej inštancie dospel správne k záveru, že žaloba žalobcu bola v celom rozsahu podaná nedôvodne, a preto ju súd prvej inštancie správne v časti, v ktorej na nej žalobca zotrval, zamietol. Správne uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne preto, že podaním písomného znaleckého posudku žalovanými č. 63/2005 a ani neskôr na pojednávaniach súdov tým, že na ňom zotrvali a prezentovali jeho závery, nedošlo k žiadnym neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcu zo strany žalovaných. Žalovaní vyhotovením písomného posudku a jeho prednesením na pojednávaniach súdov si plnili svoju zákonnú povinnosť podať znalecký posudok na základe toho, že boli do trestného konania ako znalci pribratí vyšetrovateľom, pričom v posudku odpovedali na otázky vyšetrovateľa a ani v jednej odpovedi neprekročili im určené úlohy, keď ich povinnosťou bolo uviesť aj iné okolnosti, ktoré ako znalci považovali za potrebné uviesť. Pokiaľ ide o ich diagnostické závery a forezný psychopatologický rozbor, tak tieto v tom, čo možno považovať za tvrdenie o určitých skutkových okolnostiach zodpovedajú realite a v ostanom sú vysoko odbornými závermi, resp. hodnotením a diagnózami a nebolo preukázané, že by boli nepravdivé, resp. žalobca nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie tohto, pričom jediným relevantným dôkazom by bolo iba znalecké dokazovanie znalcami - psychiatrami a psychológom. Vo vzťahu k námietkam žalobcu o nepravdivosti tvrdení o jeho liečení, vyšetrovaní jeho zdravotného stavu a s tým súvisiacich záverov v minulosti nebolo ani

podľa odvolacieho súdu preukázané, že by časť znaleckého posudku, v ktorej znalci uvádzali výber zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, bola nepravdivá. Okolnosť, či psychický stav žalobcu v roku 1981, alebo v roku 1985 bol alebo nebol výsledkom pôsobenia liekov, ktoré mu boli aplikované v súvislosti s ochorením očí, nie je ani podľa odvolacieho súdu podstatná, pretože znovu treba zdôrazniť, že znalci v posudku uviedli výber z dokumentácie a ani v tomto nemôžu a objektívne to je celkovo nemožné zistiť, či napr. diagnóza záverovaná na psychiatrii v roku 1985, je dôsledkom účinku liekov podávaných žalobcovi na liečbu očí. Jediný údaj, ktorý nezodpovedal skutočnosti, resp. nevyplýval z listín, bol časový údaj, kedy bol žalobca vyšetrený MUDr. Okruhlicom, no pokiaľ ide o ostatné okolnosti, tak tieto zodpovedali tomu, čo je uvedené v dokumentácii. Uvedená, jediná nepresnosť v čase vyšetrenia preto ani podľa odvolacieho súdu nemôže byť takým závažným excesom pri vykonávaní znaleckého dokazovania, že by bolo možné hodnotiť celý znalecký posudok alebo čo i len jeho časť (ako žiadal žalobca) ako neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu. Keďže v konaní nebol preukázaný ani len neoprávnený zásah žalovaných do osobnosti žalobcu uvedeným znaleckým dokazovaním, súd prvej inštancie sa ďalej správne nezaoberal ani výškou nemajetkovej ujmy a ani okolnosťou, či je alebo nie je premlčaná.

32. Žalobca produkoval v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a na ktoré poukazoval i v podanom odvolaní, množstvo dôkazov, ktorými sa snažil preukázať, že sa v relevantných obdobiach psychiatricky neliečil, resp. netrpel žiadnym psychickým ochorením. Súd prvej inštancie však správne nepovažoval za potrebné, hospodárne a účelne uvádzať všetky skutočnosti vyplývajúce z každého jedného vykonaného dôkazu, pretože relevantným v tomto konaní je len znalecký posudok a tá časť zdravotnej dokumentácie žalobcu založená v spise, z ktorej žalovaní výber uviedli v znaleckom posudku a následne ktoré časti posudku žalobca ako nepravdivé namietal. Znalci nemohli skúmať, či diagnostický záver v lekárskej správe z roku 1985 zodpovedal skutočnosti existujúcej v roku 1985. Na to nemali objektívne možnosti. Taktiež nebolo ani podľa odvolacieho súdu objektívne možné prepísať do posudku kompletnú zdravotnú dokumentáciu a pokiaľ žalobca predkladal množstvo iných lekárskejších správ z iných období, tak k tomuto súd prvej inštancie správne uviedol, že bolo na žalovaných, čo z odborného hľadiska žalovaní považovali za potrebné v posudku ako výber zo zdravotnej dokumentácie žalobcu uviesť. Ide výsostne o odbornú otázku a žalobca ako laik a ani súd bez iného znaleckého dokazovania, ktoré však navrhnuté nebolo, nemôže povedať, že určité informácie zo zdravotnej dokumentácie žalobcu sú relevantné a mali byť v posudku uvedené, resp. že znalci mali brať na ne ohľad. V tomto je tak akékoľvek dokazovanie oboznámením zdravotnej dokumentácie nad rámec tej, z ktorej výber je v posudku uvedený, aj podľa odvolacieho súdu irelevantné a nadbytočné. Z tohto dôvodu nie je potrebné ani vypočúvanie iných lekárov ako svedkov, a to vrátane lekárov z Nemocnice pre obvinených a odsúdených v Trenčíne, kde bol žalobca tri mesiace na pozorovaní v rámci skúmania duševného stavu, keďže vo vzťahu k tomuto vypracovali posudok žalovaní a zdravotná dokumentácia tam vedená a pozorovanie im slúžili ako nie jediné podklady, ale tými najdôležitejšími pre závery posudku boli aj podľa vyjadrenia žalovaných ich vlastné vyšetrenia. Žalobca navrhol ako dôkaz oboznámiť aj celý trestný spis, no tento dôkaz súd prvej inštancie rovnako správne ako nadbytočný nevykonal, pretože postačujúce z uvedeného trestného konania a relevantné pre toto konania boli tie listinné dôkazy, ktoré boli stranami predložené. V prvom rade to bol znalecký posudok, pričom tak, ako bol predložený v tomto konaní, tak nebolo spochybnené, že by bol inak predložený v uvedenom trestnom konaní. Dôležité z uvedeného trestného konania pre posúdenie tohto sporu boli aj zápisnice o hlavných pojednávaniach z uvedeného trestného konania, na ktorých sa vyjadrovali žalovaní ako znalci. Tieto zápisnice boli žalobcom predložené a žalovanými nebola autentickosť týchto zápisníc spochybnená. Taktiež boli z uvedeného trestného konania predložené aj rozhodnutia vo veci samej. Tieto listiny boli z trestného konania ako dôkazy aj podľa odvolacieho súdu postačujúce a oboznamovanie celého trestného spisu by bolo nadbytočné a zabezpečovanie tohto dôkazu nevhodné. Z rozhodnutí vo veci samej v trestnej veci žalobcu napokon ani podľa odvolacieho súdu tiež nevyplýva, že by bol znalecký posudok podaný v trestnom konaní žalovanými vyhodnotený ako nepravdivý a pokiaľ si žalobca tieto rozhodnutia takto vysvetľoval, tak to nezodpovedá zneniu ich odôvodnení, preto ani v tejto súvislosti odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvádzané v odvolaní za opodstatnené. Žalobca navrhol ako dôkaz oboznámiť aj videozáznam z relácie Okružly stôl z roku 1994, a to z predvolebnej diskusie, ktorej sa zúčastnil. Tento dôkaz súd prvej inštancie správne tiež nevykonal, pretože je úplne bezpredmetný a nemá žiaden vzťah k prejednávaniu sporu. Žalobca sa ním podľa súdu snažil preukázať, že bol verejne známy a tým mal zásah do jeho osobnosti vážny charakter. Z dôvodov uvedených vyššie však nebol preukázaný ani len neoprávnený zásah žalovaných do osobnosti žalobcu a týmto dôkazom by ho nebolo možné preukázať, keďže relácia má byť z obdobia približne 10 rokov pred vypracovaním posudku. Žalobca v tomto konaní predložil množstvo ďalších listinných dôkazov, ktoré súd prvej inštancie síce oboznámil, no zistenia z

nich správne neuvádza, pretože sú buď pre rozhodnutie irelevantné alebo s vecou vôbec nesúvisiace v nadväznosti na predmet sporu, skutočnosti plynúce z dokazovania a na ne nadväzujúce, vyššie uvedené závery súdu. Články z novín, hodnotenia žalobcu zamestnávateľmi, zápisnica z posudkovej komisie, doklady o zamestnaniach a vzdelaní žalobcu, rozhodnutia v iných jeho sporoch, resp. podania v jeho iných sporoch nijakým spôsobom ani podľa odvolacieho súdu nepreukazujú, že by znalecký posudok bol nepravdivým alebo neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcu. Pre posúdenie uvedeného je aj podľa odvolacieho súdu relevantná skutočne iba a jedine tá časť zdravotnej dokumentácie žalobcu, ktorej výber žalovaní v posudku uviedli, ale aj to len v tých častiach, keď žalobca v tomto namieta nepravdivosť posudku. Znalci nemali a nemohli mať objektívne možnosť podrobovať skúmaniu, či vzhľadom na vzdelanie, vykonanie rigorózneho skúšky, odsúdenie, rehabilitáciu, neskoršiu politickú angažovanosť žalobcu a pod. záznamy v zdravotnej dokumentácii žalobcu zodpovedajú realite pred 20 rokmi. Napokon časť posudku, ktorá je výberom zo zdravotnej dokumentácie, je tak aj označená a znalci sa nedopustili ani podľa odvolacieho súdu ani takého excesu, že by do posudku prebrali nekriticky údaje, ktoré by zjavne nezodpovedali realite, keď bolo preukázané a podľa zdravotnej dokumentácie to priznával v určitom období aj žalobca, že tento pociťoval psychické problémy, psychiatricky vyšetrený bol a taktiež aj hospitalizovaný na psychiatriách, pričom z dokumentácie vyplývajú aj určité diagnostické závery. Nevykonané dôkazy a dôkazy vykonané, no skutkové zistenia z nich neuvádzané, nemajú ani podľa odvolacieho súdu vplyv ani na posúdenie diagnostických záverov a hodnotení žalovaných, ku ktorým dospeli v posudku, pretože tieto by relevantne mohol spochybniť iba iný znalecký posudok na duševný stav žalobcu, no takýto dôkaz nebol navrhnutý. Čo sa týka nového dôkazu, ktorý žalobca predložil spolu s písomným vyjadrením k vyjadreniu žalovaných k odvolaniu, a to rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/168/2017 zo dňa 7.12.2017, ktorý mu bol doručený dňa 11.1.2018, teda po tom ako súd v BN vo veci 14.12.2017 rozhodol a žiadal ho vykonať v zmysle § 366 písm. d) CSP, odvolací súd na tento dôkaz neprihliadal, nakoľko tento dôkaz žalobca predložil po lehote uvedenej v § 373 ods. 4 CSP.

33. Žalobca napokon namietal v konaní pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní aj okolnosť, že zákonný sudca nezastavil prejavy protistrany, ktoré ho podľa neho znevažovali. Súd prvej inštancie sa rovnako správne vysporiadal i s touto námietkou a správne uviedol, že nemôže ani len predvídať, čo a ako strana v konaní povie a mieni povedať. Upozorniť stranu v konaní, že sa vyjadruje spôsobom, ktorý je neprípustný, prípadne s vecou vôbec nesúvisiaci možno až po tom, čo je takéto vyjadrenie produkované. Žalovaní a ani ich právna zástupkyňa však ani podľa názoru odvolacieho súdu takéto vyjadrenie v priebehu konania nevyprodukovali a pokiaľ právna zástupkyňa žalovaných v jej záverečnej reči hodnotila vykonané dôkazy spôsobom, ktorý si zvolila, tak k tomuto súd prvej inštancie správne uviedol, že sa jedná o jej hodnotenie, na ktoré má právo a keďže s vecou súviselo, nebolo možné ho nepripustiť. To, že sa ním žalobca nestotožnil a cítil byť dotknutý, je jeho subjektívny postoj, pričom musel počítať s tým, že sa žalovaní budú brániť protiargumentmi argumentom žalobcu a vyjadrenia môžu byť citlivé, keď spor sa týka ochrany osobnosti v nadväznosti na hodnotenie duševného stavu žalobcu v uvedenom posudku.

34. Čo sa týka námietky zaujatosti uvádzanej v odvolaní, že sudca, ktorý prejednával predmetnú vec mal byť vylúčený, nakoľko sudca Mgr. M. Anovčin ešte pred začatím konania vyslovil relevantný právny názor na merito veci, kde vo veci oslobodenia od trov konania výslovne v rozhodnutí uviedol, že nemôže byť v konaní úspešný a preukázať, že žalovaní urobili nepravdivý znalecký posudok, pričom to samé musí stačiť na vylúčenie sudcu z konania; neskôr postup sudcu pri dokazovaní keď viacero jeho prednesov „cenzuroval“, a neprotokoloval, naopak pripustil zásahy protistrany do jeho osobnostných práv, resp. nepripustil jeho vyjadrenie, zamietol jeho návrhy, ktoré mohli pomôcť zisteniu skutkových okolností a nakoniec snaha zabrániť mu vo vyjadrení sa k závažným listinám dokazujú, že sudca konal v rozpore s CSP; okrem toho spôsob ako sudca rozhodol a zdôvodnil rozhodnutie dokazuje, že pre postavenie žalovaných 1/ - 3/ vo vzťahu k sudcom OS BN nebol objektívne nestranný, z dôvodov pomeru žalovaných ku všetkým ostatným sudcom OS Bánovce nad Bebravou spočívajúcim v nadštandardných vzťahoch, jednak pre ich postavenie znalcov, ktorí často v konaniach na súde vystupujú, ale aj pre príbuzenské vzťahy žalovaného v 3/ rade k trom advokátom Vaňkovcom v BN je závažná pochybnosť, že sudcovia tamjšieho súdu dokážu byť objektívne nestranní, odvolací súd uvádza, že o takto vznesenej námietke zaujatosti už rozhodoval Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 17NcC/101/2014-101 zo dňa 01.12.2014, v ktorom rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou Mgr. Marek Anovčin, JUDr. Monika Sitáriková, JUDr. Radoslav Svitana, PhD. a JUDr. Juraj Valášek nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde

Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/59/2013, pričom dospel k záveru, že nezistil také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že vec prejednávajúci sudca či ostatní namietaní sudcovia sú nejakým spôsobom zaujatí. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že „ priateľské vzťahy tvrdené žalobcom by boli spôsobilé pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť, no ich existencii v danom prípade nič nenasvedčuje. Priateľstvo žalovaných so zákonným sudcom dovodzuje žalobca zo skutočnosti, že žalovaní vystupujú v súdnych konaniach ako súdni znalci, pôsobia v menšom meste a môžu byť poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti aj pracovníkom súdu. Skutočnosť, že žalovaní sú súdni znalci, a aj miesto ich pôsobenia sú síce objektívne dané, no osobné priateľstvo bez ďalšieho nezakladajú. Iné skutočnosti nasvedčujúce priateľstvu medzi zákonným sudcom a žalovanými z ničoho nevyplývajú. Čo sa týka pracovných a kolegiálnych vzťahov, tie samé o sebe nie sú dôvodom pre vylúčenie sudcu ani v prípade, že sú dané, a to aj medzi sudcami navzájom (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 8/2010, 7 Nc 1/ 2012, 1Nc 9/2012). Napokon nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu ani žalobcom tvrdené "mimoriadne široké konexie" žalovaného 1/, či jeho významné pracovné aktivity. Ani v jednom prípade nenasvedčujú uvedené tvrdenia o konkrétnom pomere zákonného sudcu k veci či účastníkom. Vzhľadom na uvedené tak neboli zistené a ani len spravdepodobnené, žiadne objektívne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by vec prejednávajúci sudca Mgr. Marek Anovčín a ostatní sudcovia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou mali taký pomer k žalovaným alebo k veci, ktorý by mal povahu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci podľa ust. § 14 ods. 1 O.s.p.“ O ďalšej námietke zaujatosti sudcu vznesenej žalobcom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5NcC/17/2017-593 zo dňa 11.10.2017, v ktorom rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou Mgr. Marek Anovčín nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp.zn. 5C/59/2013, pričom dospel k záveru, že nezistil také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že vec prejednávajúci sudca je nejakým spôsobom zaujatý. V odôvodnení konštatoval, že „ samotná tá skutočnosť, že v prejednávanej veci ako žalovaný vystupuje PhDr. Peter Vaňko a zároveň, že v obvode OS Bánovce nad Bebravou pôsobia traja sudcovia s menom Vaňko, pričom je bez právneho významu, či tieto osoby sú v príbuzenskom alebo v inom obdobnom pomere, nezakladá dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávanej veci. Pokiaľ títo advokáti zastupujú strany sporov na pojednávaniach a vystupujú opakovane v rôznych konaniach samotná táto okolnosť nezakladá dôvody na vylúčenie zákonného sudcu. Pomer sudcu k veci zakladajúci pochybnosti o jeho nezaujatosti by v tomto konaní mohol byť naplnený vtedy, ak by mal napr. sudca prejednať žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená jeho vlastným postupom v posudzovanom konaní, prípadne postupom iného sudcu, či sudkyne, ku ktorým by bol zákonný sudca vo vzťahu k osobe blízkej, táto okolnosť však v konaní zistená nebola. V prejednávanej veci neboli zistené žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že je dôvod pochybovať o nezaujatosti namietaného sudcu okresného súdu. Namietaný sudca nemá žiadny vzťah k veci, k stranám, zástupcom z hľadiska § 49 ods. 1 CSP, ktorý by mohol predstavovať dôvod na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Dôvodom nemôže byť ani tá skutočnosť, že na OS Bánovce nad Bebravou pôsobia štyria sudcovia a už vôbec nie tá skutočnosť, že v Bánovciach nad Bebravou pôsobia až traja advokáti, ktorých meno je totožné s menom žalovaného 3/. Krajský súd v Trenčíne v tejto súvislosti uviedol, že sudca ako reprezentant verejnej moci si plní svoje sudcovské povinnosti, pri ktorých sa predpokladá a vyžaduje vyšší stupeň tolerancie a nadhľadu, než je tomu u jednotlivých občanov. Nemôže preto ísť o hodnotenie subjektívnych pocitov, či sa sudca cíti alebo necíti byť zaujatý alebo hodnotenie osobného vzťahu k stranám sporu, ale ide objektívnu úvahu, či vzhľadom na okolnosti prípadu možno mať za to, že by sudca mohol byť zaujatý. Samotná tá okolnosť, že sudca, ktorý je zákonným sudcom v prejednávanej veci je predsedom okresného súdu, prípadne sudca prichádza do styku s advokátmi Vaňkovými nezakladá dôvod k objektívnym pochybnostiam o zaujatosti sudcu a nemá povahu dôvodu, podľa ktorého by mal byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Preto Krajský súd v Trenčíne rozhodol tak, že sudca Mgr. Marek Anovčín nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. K ostatným námietkam vzneseným v rámci pojednávania sa odvolací súd nevyjadroval, pretože tieto predstavujú námietky voči postupu sudcu v konaní, ktoré nie sú a nemôžu byť dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávanej veci, ale môžu byť preskúmané v rámci prípadného odvolacieho konania odvolacím súdom.“

35. Pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie opätovne namietal zaujatosť menovaného sudcu, odvolací súd dodáva, že sa oboznámil komplexne s celou jeho dovtedajšou argumentáciou, avšak s prihliadnutím na jej obsah dospel k záveru, že žalobca opakovane nevznáša námietku (také námietky), ktorá by mala znaky relevantné podľa zákona. Z obsahu podaní žalobcu, ktorými namietal existenciu dôvodu vylučujúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu totiž

zreteľne vyplýva, že žalobca poukazuje na postup sudcu v konaní, ktorý je - podľa jeho názoru - nesprávny a nezákonný. Z hľadiska § 49 ods. 3 CSP je právne významný vzťah sudcu, a to buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k stranám sporu (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k strane sporu určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti) a napokon k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Odvolací súd, posudzujúc opodstatnenosť argumentácie žalobcu o dôvodoch na vylúčenie menovaného sudcu, dospel na podklade spisu k záveru, že v jeho prípade nie je daná žiadna okolnosť svedčiacia o tom, že by u menovaného sudcu neboli dané dostatočné záruky objektívneho, nezaujatého a nestranného rozhodovania. Žalobca neuviedol žiadny zákonom uznaný dôvod zaujatosti sponchybnujúci jeho nezaujatosť. Odvolací súd pochybnosti žalobcu o nezaujatosti sudcu nepovažuje za právne relevantné. Podľa všetkého tu ide o reakciu strany sporu na to, že menovaný sudca nerozhodol podľa subjektívnych predstáv žalobcu. So zreteľom na uvedené odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 49 ods. 3 CSP). Čo sa týka námietky zaujatosti, z dôvodu, že sudca nebol objektívne nestranný, z dôvodov pomeru žalovaných ku všetkým ostatným sudcom OS Bánovce nad Bebravou spočívajúcim v nadštandardných vzťahoch, jednak pre ich postavenie znalcov, ktorí často v konaniach na súde vystupujú, ale aj pre príbuzenské vzťahy žalovaného v 3/ rade k trom advokátom Vaňkovcom v BN, odvolací súd opätovne uvádza ako už bolo uvedené vyššie, že o takto vznesenej námietke už rozhodol Krajský súd v Trenčíne uzneseniami č.k. 17NcC/101/2014-101 zo dňa 01.12.2014 a č.k. 5NcC/17/2017-593 zo dňa 11.10.2017, pričom podľa § 53 ods. 2 CSP na opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu súd neprihliada, ak už o nich rozhodol nadriadený súd, preto odvolací súd k takto vznesenej námietke zaujatosti sudcu neprihliadal a ani o nej nerozhodoval, nakoľko ide o opakované námietky zaujatosti podané z toho istého dôvodu, o ktorých už nadriadený súd rozhodol.

36. Súd prvej inštancie rozhodol správne i o nároku na náhradu trov konania, keď úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, nakoľko v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu § 257 CSP, a to vzhľadom k neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko žalobca tak pred súdom prvej inštancie ako ani v odvolaní nepreukázal, že jeho majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery odôvodňujú použitie vyššie uvedeného ustanovenia, a to aj napriek skutočnosti, že žalobca bol uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/388/2014-74 zo dňa 22.05.2014 oslobodený od platenia súdnych poplatkov.

37. V súvislosti so žalobcovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom okresného súdu odvolací súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, pričom dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými žalobcom v odvolaní, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/, 3/ odvolací súd priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).